Ετος Δ΄ — Αριθμος 224 | Τιμᾶται λεπτῶν 10 | Εν Αθηναις 17 Δεκεμβριου 1887

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
9 Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακέ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις *Χαρ. Ἀννίνου*, (συνέχεια). — *Fortunè Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετάφρασις *Αισώπου*, (συνέχεια).— *Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου* : ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ ῥούβλια 6.

Λήξαντος τὴν 31ην Ὀκτωβρίου τοῦ Γ΄ ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ΄ ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομήν των, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώσοντα.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Ὀλίγον ἀπωτέρω ἐφαίνετο ὅμιλος πολυπληθὴς ἀξιωματικῶν, μὲ τὴν μορφὴν ἐξημμένην, ποιούντων ζωηρὰς χειρονομίας, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ Γεράρδος ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ καὶ ν' ἀναγνωρίσῃ πολλὰς γνωστὰς μορφάς.

Ὁ κύριος Βιλλεμὺρ ἐπλησίασε καὶ ἀφοῦ ἐχαιρέτισεν ἀβροφρόνως τὸν Γεράρδον, ὅστις προσέκλινεν ἐνώπιόν του μετὰ τοῦ ὀφειλομένου πρὸς τὸν ἀνώτερον σεβασμόν, ἀνέπτυξεν εὐρὺν πάπυρον καὶ ἀνέγνωσε :

«Ἡμεῖς Λουδοβῖκος βασιλεὺς τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ναβάρρας, τῇ αἰτήσει τοῦ πεφιλημένου ἡμῶν υἱοῦ Λουδοβίκου Αὐγούστου Βουρβώνου, δουκὸς τῆς Μαίνης, ἀπονέμομεν πλήρη καὶ ἀκεραίαν χάριν εἰς τὸν κύριον Γεράρδον κόμητα Λαβερνῆ, καταδικασθέντα εἰς τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου καὶ διατάσσομεν ν' ἀπελευθερωθῇ ἀμέσως, διότι τοιαύτη εἶνε ἡ ἡμετέρα θέλησις.

Ἐν Βαλενσιέννῃ, τῇ 12 Μαρτίου 1691.

«Ὑπογεγραμ. **Λουδοβῖκος** »

Ὁ Γεράρδος ἐκλονίσθη. Οἱ ὀφθαλμοί του ἐσκοτίσθησαν ἠναγκάσθη νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Ἰασπίνου. Ἀλλὰ πάραυτα ὁ κύριος Ρυβαντὲλ καὶ δέκα ἄλλοι ἀξιωματικοὶ τὸν ἀπεκόμισαν οὕτως εἰπεῖν εἰς τὰς ἀγκάλας των.

Ὁ κύριος Βιλλεμὺρ ἐδίπλωσε τὸ ἔγγραφον, ὅπερ παρέδωκεν εἰς τὸν διοικητὴν τῶν χωροφυλάκων, ἐχαιρέτισεν αὖθις καὶ ἀπῆλθε μετὰ τῆς ἀκολουθίας του.

Ὁ Ἰασπῖνος μόνος μεταξὺ ὅλων ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν ἐμειδίασε καὶ ἐδάκρυσεν.

Ὅτε ὁ χαρμόσυνος ὅμιλος ἔφερεν ἔξω τὸν δεσμώτην ὅπως ἀναπνεύσῃ οὗτος κάλλιον τὸν ἐλεύθερον ἀέρα καὶ ἀπολαύσῃ τὴν ζωήν, ἐθεάθη εἰς τὴν αὐλὴν ἐπὶ μιᾶς βαθμίδος ὁ Λουβοὰ ὠχρὸς καὶ περίλυπος, συνομιλῶν μετὰ τοῦ κυρίου δουκὸς τῆς Μαίνης, ὅστις ἵστατο ὀπωσοῦν τεταραγμένος πλησίον του.

— Ἰδοὺ ὁ κύριος δοὺξ τῆς Μαίνης! ἀνέκραξεν ὁ Ρυβαντὲλ ὠθῶν τὸν Γεράρδον πρὸς αὐτόν· δὲν ἠμπορεῖς, φίλτατέ μου, νὰ διέλθῃς πλησίον του χωρὶς νὰ τὸν εὐχαριστήσῃς. Μὰ τὸν Θεόν! οἱ πρίγκιπες εἶνε καὶ αὐτοὶ χρήσιμοι ἐνίοτε.

Στρεφόμενος δέ :

— Καὶ ὅταν ἀκόμη εἶνε νόθοι! προσέθηκε ταπεινοφώνως τελειώσας τὴν φράσιν.

Ὁ Γεράρδος ἐπορεύθη ἐκεῖ ὅπου τὸν ὤθει τὸ συμπαρασύρον αὐτὸν κῦμα. Βεβαίως δὲν εἶχε τὴν πρόθεσιν νὰ προσβάλῃ τὸν ἡττηθέντα ἐχθρόν του. Ἀκούσας τὸ πλῆθος προσεγγίζων ὁ δοὺξ ἐστράφη. Ὁ Λουβοὰ ἔμεινεν ἱστάμενος ἐπὶ τῶν βαθμίδων, μὲ τὸ βλέμμα εὐσταθὲς καὶ τοὺς βραχίονας ἐσταυρωμένους ἐπὶ τοῦ στήθους του.

Ὁ Γεράρδος διῆλθε πρὸ αὐτοῦ χωρὶς νὰ τὸν κυττάξῃ καὶ μετὰ φωνῆς συγκεκινημένης εἶπε πρὸς τὸν νεαρὸν πρίγκιπα :

— Σᾶς ὀφείλω τὴν ζωήν, Ὑψηλότατε, καὶ σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι ἡ ζωὴ αὕτη θὰ ἐξακολουθήσῃ, ὅπως καὶ κατὰ τὸ παρελθόν, νὰ εἶνε ἀφωσιωμένη ἐξ ὁλοκλήρου πρὸς τὸν βασιλέα καὶ πρὸς τὸν εὐεργέτην μου. Μέχρι τοῦδε δὲν ἤμην ἄξιος τῆς Ὑμετέρας ἀγαθότητος· μετ' ὀλίγον θὰ προσπαθήσω νὰ καταστῶ ἐντελῶς ἄξιος αὐτῆς.

Ὁ πρίγκιψ ἐχαιρέτισεν ἐλαφρῶς, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ, ὁ δὲ Λουβοὰ ἐξ ὅλων τῶν συνωθουμένων δὲν παρετήρησεν εἰμὴ τὸν Ἰασπῖνον, ὃν τὸ βλέμμα του ἀνεζήτησε κατὰ μέρος καὶ πρὸς ὃν ἀπηύθυνε βαθὺν χαιρετισμόν.

Ὁ Ἰασπῖνος, ὅστις ἦτο καλὸς χριστιανὸς καὶ ἐλησμόνει καλοκαγάθως τὴν ὕβριν, ἀντήμειψε τὸν Λουβοὰ δι' ὑποκλίσεως, τοσοῦτον μᾶλλον φοβερᾶς, ὅσον ὀλιγώτερον ἦτο εἰρωνική, μεθ' ὃ παρῆλθε καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν ἄλλων.

— Ἄ, Ὑψηλότατε! ἀνέκραξεν ὁ Λουβοὰ καταβληθεὶς ἐκ τοῦ τελευταίου ἐκείνου τραύματος, ἰδοὺ ὅτι πραγματοποιεῖται ὁ μῦθος τοῦ Λαφονταίνου· ἐδέχθην καὶ τὸ λάκτισμα τοῦ ὄνου!.. Τόσον λοιπὸν ὑπέπεσα εἰς τὴν δυσμένειάν σας, ὥστε νὰ βοηθῆτε τοὺς ἐχθρούς μου, οἵτινες μοῦ ἀποτείνουν τοιαύτην προσβολήν ;

— Κύριε, ἀπήντησεν ὁ πρίγκιψ ἠπίως, συγχωρήσατέ με· ἔχω ἀνάγκην νὰ καταστῶ δημοτικός.

— Ὑψηλότατε!.. καταστρέφετε τὸν στρατὸν τοῦ βασιλέως... σᾶς εἰδοποιῶ δὲ ὅτι θὰ τοῦ κάμω λόγον... ἀπόψε μάλιστα.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, ἀπήντησε ὁ δοὺξ τῆς Μαίνης, στρέφων τὸν χωλόν του πόδα καὶ ἀφίνων τὸν ὑπουργὸν ἀπηλπισμένον.

Ὁ Λουβοὰ ἠδύνατο ἀκόμη ν' ἀκούσῃ εἰς τὴν πλατεῖαν ἀπομακρυνομένας τὰς φαιδρὰς φωνὰς ὅλων ἐκείνων τῶν ἀξιωματικῶν, οἵτινες ἦγον ἐν πομπῇ τὸν σχεδὸν ἐκ νεκρῶν ἀναστάντα συνάδελφόν των, εἰς τὸ μέρος ἀκριβῶς ὅπου ἔμελλε ν' ἀποθάνῃ.

Ἀλλ' αἴφνης εἶδεν ἐπανερχόμενον τὸν Ἰασπῖνον, ὅστις δὲν εἶχε συνοδεύσει αὐτοὺς εἰς τὸ γεῦμα, ὅπερ ὁ κ. Ρυβαντὲλ παρέθετε πρὸς τιμὴν τοῦ Γεράρδου. Ὁ ἀγαθὸς ἀββᾶς εἶχεν ἐπιφορτισθῇ νὰ γράψῃ εἰς Οὐδάρδ, ἦτο δὲ ταχυδρόμος ἕτοιμος ὁ ἐπιστάτης τοῦ πύργου, ὅστις ἀνέμενεν. Ἔπειτα ἔπρεπε νὰ ἴδῃ τὴν κυρίαν Μαιντενών, ἥτις ἐπίσης τὸν ἀνέμενεν. Τόσαι ὑποθέσεις, ἀναμεμιγμέναι μὲ τόσην χαράν, ἔκαμνον ὀπωσοῦν τὸν ἐξαίρετον ἐκεῖνον ἄνθρωπον νὰ ἐπαίρεται.

Ὁ Λουβοὰ εἶχεν εἰσέλθει μόλις εἰς τὴν κατοικίαν του, μὲ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ θέσῃ εἰς τὰ βασανιστήρια τὸν Ἰασπῖνον διὰ ν' ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰ χείλη του τὸ μυστικόν, ὅτε ἔφθασεν ὁ κατάσκοπός του. Ὁ Λουβοὰ οὔτε κἂν ἐνεθυμεῖτο ὅτι εἶχεν ἐπιφορτίσει τὸν κατάσκοπον ἐκεῖνον νὰ ἐπιτηρῇ τὸν ἀββᾶν.

— Κύριε, εἶπεν ὁ κατάσκοπος, ὁ ἀββᾶς ἐκεῖνος ἐνεχείρισε μίαν ἐπιστολὴν εἰς ἕνα ἄνθρωπον μελανείμονα μὲ ὑψηλὰ ὑποδήματα, ἕνα εἶδος ἐπαρχιώτου ὑπαλλήλου, ὅστις ἀμέσως ἵππευσε καὶ ἀνεχώρησεν.

Ὁ Λουβοὰ ἔτεινε τὸ οὖς.

— Ὁ Ἰασπῖνος αὐτός, εἶπε καθ' ἑαυτόν, δὲν εἶνε ἀετὸς εἰς τὴν ἐξυπνάδα. Δὲν

ἠθέλησε νὰ μοῦ εἴπῃ τίποτε, ἀλλὰ κάτι θὰ ἔγραψε. Πρέπει νὰ ἔχω αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν, προσέθηκεν ὁ ὑπουργὸς ἀποτόμως.

Ὁ κατάσκοπος προσέκλινε καὶ ἐξῆλθεν.

— Εἶνε φανερόν, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβοά, οὐτινος ἡ ὀργὴ καὶ ἡ ἀνησυχία ἐξήπτοντο ἔτι μᾶλλον, ὅτι ἡ μαρκησία μετεχειρίσθη τὸν δοῦκα τῆς Μαίνης, διὰ νὰ μὴ ζητήσῃ τίποτε παρ' ἐμοῦ αὐτὴ ἡ ἰδία· δὲν θὰ μὲ γελάσῃ αὐτή, θὰ ἴδωμεν δὲ τάχιστα μέχρι τίνος σημείου ὁ βασιλεὺς εἶνε συνένοχός της ἢ ἐνεπαίχθη εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν.

Καὶ διατάξας τὰ ἀναγκαῖα προπαρεσκεύασε τὴν ἐργασίαν, ἣν κατὰ τὸ σύνηθες, ἔπρεπε νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὸν βασιλέα μετὰ μεσημβρίαν.

ΚΘ'

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΙΑΣΠΙΝΟΣ

Ἐν τούτοις ὁ Ἰασπῖνος, ἐλεύθερος ἀπὸ πάσης φροντίδος, ὡδεύεν ἤδη πρὸς τὴν συνέντευξιν, τὴν συμφωνηθεῖσαν μετὰ τῆς μαρκησίας.

Ἡ Νανὼν τὴν φορὰν ταύτην δὲν ἀνεμίχθη. Εἶχε κρυβῆ, διότι ἤθελε νὰ ἐξεπάσῃ μακρόθεν τὰ σχέδια τοῦ ἐπιδρομέως ἐκείνου, ὅστις εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς κατέκτα τὴν εὔνοιαν τῶν ἄλλων, μέχρι τοῦ σημείου τοῦ νὰ ἐπιτύχῃ δύο ἀκροάσεις ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας.

Ἡ μαρκησία συνελθοῦσα ἐκ τῆς συγκινήσεως, ἣν εἶχον προξενήσει εἰς αὐτὴν αἱ ἐκμυστηρεύσεις τοῦ ἀββᾶ, ἠθέλησε νὰ κρίνῃ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν. Ἦτο ἄξιος οἰκτιρμοῦ ἄρά γε; ἦτο ἐπιρρεπὴς εἰς κακὰ αἰσθήματα; θὰ κατεχρᾶτο τὴν νίκην του; Ταλαίπωρε Ἰασπῖνε! πόσον ἡ τοιαύτη ἐξέτασις θὰ ἦτο ἐπικίνδυνος δι' αὐτόν, ἂν ἡ μαρκησία, ἡ συνειθισμένη εἰς τὸ κρίνειν καὶ ἐκτιμᾶν τοὺς χαρακτῆρας, δὲν ἤθελεν ἀναγνωρίσει εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς πᾶσαν τὴν ἁπλότητα καὶ πᾶσαν τὴν ἀγαθότητα τοῦ χαρακτῆρός του.

Ἀφοῦ μετὰ τῆς συνήθους ἐπιδεξιότητός της περιέπλεξεν εἰς τὰ δίκτυά της τὴν ἀθῶαν ἐκείνην χρυσαλλίδα, ἥτις ἀφέθη ἀνυπόπτως νὰ συλληφθῇ, ἀφοῦ ἀνέλυσε καὶ ἐξήτασε τὸν χαρακτῆρά του, ὡς ἐπεθύμει, ὑπὸ πᾶσαν αὐτοῦ ἔποψιν, ἀπαλλαγεῖσα πλέον τῆς ἀνησυχίας, ἤρχισε νὰ συνομιλῇ μετ' αὐτοῦ, ἢ μᾶλλον τὸν ἔκαμε νὰ ὁμιλῇ ὡς ἀνοικτὸν βιβλίον.

Ὁ Ἰασπῖνος ἤρξατο διὰ μιᾶς φράσεως, τὴν ὁποίαν πολλοὶ αὐλικοὶ θὰ ἐζήλευον, καὶ ἡ ὁποία ἀπέρρεεν ἀφελῶς καὶ ἀπροσποιήτως ἐκ τῆς καρδίας του.

— Κυρία, τῇ εἶπε ταπεινοφώνως, σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὸν κύριον Λαβερνῆ. Ἐσώθη! Τώρα ὅτε ἔχει ὑμᾶς ὡς προστάτιδα, δὲν μὲ μέλει ἂν ἔχασε τὴν μητέρα του.

Ἡ μαρκησία, ἀφοῦ τὸν παρεκίνησε νὰ διηγηθῇ τὸν βίον τῶν δύο παιδίων καὶ τὸν τῆς μητρός των, ἠρώτησεν αὐτὸν πῶς ἡ κόμησσα ἀπέθανε τόσον νέα.

Εἰς τὸ μέρος τοῦτο ὁ Ἰασπῖνος ἠσθάνθη ὅτι οἱ λόγοι του ἀπέβλεπον εἰς σοβαρὰ συμφέροντα καὶ διηγήθη ἐν ἀφελείᾳ, χωρὶς νὰ κατηγορήσῃ τινὰ ἢ ν' ἀπειλήσῃ τὴν σκηνὴν τὴν συμβᾶσαν ἐν τῷ πύργῳ μεταξὺ τοῦ Λουβοὰ καὶ τῆς κομήσσης.

Ἀκούσασα τὸ ὄνομα τοῦ Λουβοὰ ἡ μαρκησία ἔτεινε τὸ οὖς ὡς κέλης πολεμικὸς εἰς τὸ σάλπισμα καὶ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς διηγήσεως τοῦ Ἰασπίνου ἀπεγεύετο βραδέως τὴν φοβερὰν ἡδονὴν τοῦ νὰ συνάξῃ νέους λόγους, ὅπως μισῇ καὶ νέα ἰσχυρὰ μέσα ὅπως ἐκδικηθῇ.

Ὁ Ἰασπῖνος οὐδὲν παρέλειψεν. Καὶ αὐτὸς ὁ ἔρως, ὁ τόσον ἁγνὸς καὶ τόσον ἀτυχὴς τοῦ Γεράρδου πρὸς τὴν δεσποινίδα Δεσαβιέρ παρελείφθη, ὅτε ἦλθεν ἡ σειρά του ἐν τῇ παρελάσει ἐκείνῃ τῶν χαριεσσῶν εἰκόνων καὶ τῶν ζοφερῶν σκηνῶν. Ἔπειτα διηγήθη τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ Βελαίρ, τὴν μετὰ τοῦ Λαγκομπὲρζ μονομαχίαν του, τὸν πλάνητα βίον του καὶ τὰ ἄσματά του. Ἀλλ' ἡ συγκινητικὴ εἰκὼν τῆς Ἀντωνιέττας ἐνεποίησε πρὸ πάντων ἐντύπωσιν εἰς τὴν μαρκησίαν. Ἐπέμεινε πολὺ παρακαλοῦσα τὸν Ἰασπῖνον νὰ παράσχῃ αὐτῇ πᾶσαν λεπτομερῆ πληροφορίαν περὶ τῆς νεάνιδος καὶ περὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος, ὅπερ ἐδείκνυε δι' αὐτὴν ὁ μαρκήσιος Λουβοά.

— Αὐτὸ εἶνε παράδοξον! εἶπεν ἀκουσίως· ἐγὼ ἀγαπῶ ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὁ κύριος Λουβοὰ τοὺς μισεῖ· αὐτὸς τοὺς καταδιώκει καὶ ἐγὼ τοὺς προστατεύω. Μήπως εἶνε αὐτὸ τὸ πεδίον ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ παλαίσωμεν;

Καὶ ἐπεράτωσε τὴν σκέψιν της δι' ἑνὸς μειδιάματος σημαίνοντος: Θὰ ἴδωμεν!

Ἡ κυρία Μαιντενὼν ἐφαίνετο ἀνήσυχος ἰδίως διὰ τὴν ἐπὶ ἱεροσυλίᾳ κατηγορίαν, δι' ἣν ὁ ὑπουργὸς κατήγγειλε τὸν Γεράρδον.

— Πῶς εἶνε δυνατόν, εἶπε, νέος ἀνὴρ ἐκ τοιούτου γένους ἀνήκων νὰ προσβάλῃ τὰς μοναχάς;

Ὁ Ἰασπῖνος, πρὸς ὃν ὁ Γεράρδος εἶχε διηγηθῆ τὴν ἐμφάνισιν τῆς Ἀντωνιέττας ἐν τῷ μέσῳ τῶν δραπετίδων μοναχῶν, διεσκέδασεν ἐν τάχει τὰς δυσαρέστους ἰδέας τῆς μαρκησίας.

Ἐννόησε τότε αὐτὴ διατί ὁ νέος εἶχεν ὁρμήσει πρὸς τὴν φορτηγὸν ἅμαξαν, τὴν φέρουσαν τὰς μοναχάς, καὶ ἀφοῦ ἐρέμβασεν ἐπί τινας στιγμὰς ἔλαβε τὴν μολυβδίδα της καὶ ἔγραψεν εἰς τὸ σημειωματάριόν της:

«Νὰ μάθω ποῦ μετέβησαν αἱ μοναχαί.»

Εἶτα ἠγέρθη καθιστῶσα οὕτω γνωστὸν εἰς τὸν Ἰασπῖνον ὅτι ἡ ἀκρόασις εἶχε λήξει. Ὁ ἀββᾶς προσέκλινεν ὡς νὰ ἐχαιρέτιζε βασίλισσαν.

— Νὰ εἶσθε πρὸς ἐμέ, εἶπεν ἡ μαρκησία, ὅπως εἶσθε πρὸς τὴν κυρίαν Λαβερνῆ.

Ὁ Ἰασπῖνος ἐπλησίασεν· ἔλαβε δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν του τὴν ὡραίαν χεῖρα τῆς προστατευομένης του καὶ ἀπέθηκεν ἐπ' αὐτῆς διπλοῦν ἀσπασμόν, ἕνα προερχόμενον ἐκ τῆς καρδίας καὶ ἕτερον ἐκ τῆς ψυχῆς.

— Πηγαίνετε, κύριε, εἶπεν ἡ μαρκησία μετὰ θελκτικοῦ μειδιάματος, καὶ νὰ εἰξεύρετε ὅτι μὲ ἔχετε φίλην.

— Ὁποία καλωσύνη, κυρία!

Ἡ μαρκησία ἐσταμάτησε τὸν Ἰασπῖνον.

— Μίαν λέξιν ἀκόμη· θὰ ἦτο πρέπον ὁ κύριος Λαβερνῆ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν βασιλέα διὰ τὴν χάριν, ἣν ἀπένειμεν εἰς αὐτόν, ἀλλά...

— Πηγαίνω νὰ τὸν εὕρω, ἀνέκραξεν ὁρμητικῶς ὁ ἀγαθὸς ἀββᾶς.

— Ὄχι, πρέπει πρῶτον νὰ τὸν ἴδω· δείξατέ μου πάλιν τὴν εἰκόνα του...

— Ἰδοὺ αὐτή, κυρία.

— Τοῦ ὁμοιάζει;

— Καταπληκτικῶς.

— Πάρα πολύ, ἐψιθύρισεν ἡ μαρκησία συνοφρυουμένη· εἶτα ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν Ἰασπῖνον μετὰ φωνῆς ἐντόνου:

— Περιττὸν νὰ φροντίσῃς αὐτὴν τὴν στιγμήν, προσέθηκεν. Ὁ κύριος Λουβοὰ ἐνδέχεται νὰ ἔλθῃ ἐδῶ καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ μὲ ἴδῃ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ νέου ἐκείνου ἐνώπιον τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος. Ἐπιθυμῶ μόνον νὰ ἐπινοήσετε κανὲν μέσον νὰ μοῦ δείξετε τὸν κύριον Λαβερνῆ.

Ὁ ἀββᾶς ἐσκέφθη ἐπὶ πολύ. αἴφνης δέ:

— Ἔχετε ὀξεῖαν ὅρασιν, κυρία; ἀνέκραξεν· ἰδοὺ αὐτὸς ὅπου ἐπανέρχεται ἀπὸ τὸ γεῦμα μετὰ τῶν συντρόφων του. Χαιρετᾷ ἕνα ἀξιωματικόν!...

Ἡ μαρκησία ἔδραμεν εἰς τὸ παράθυρον, ἐκρύβη ὄπισθεν τοῦ παραπετάσματος καὶ παρετήρησεν.

Ἦτο τῷ ὄντι ὁ Γεράρδος εἰς τὴν αὐλήν, μὲ τὴν κεφαλὴν ἀσκεπῆ, μὲ τὸν πῖλον ἀνὰ χεῖρας, εὐχαριστῶν τὸν κ. Βιλλεμύρ, ὃν εἶχε συναντήσει. Ἡ ὡραία μέλαινα κόμη του περιέστεφε τὴν ἀρρενωπὴν μορφήν του, ἀποπνέουσαν σθένος καὶ θαλερότητα σωματικὴν καὶ πνευματικήν.

Ὁ Ἰασπῖνος, ὅστις εἶχεν ὀπισθοχωρήσει ἐκ σεβασμοῦ, παρετήρει διὰ τῆς ἄκρας τοῦ ὀφθαλμοῦ τὴν φυσιογνωμίαν τῆς μαρκησίας. Τὸ βλέμμα αὐτῆς εἰσέδυσεν εἰς τὸν ὅμιλον ὑπὸ τὸ κράτος τῶν ἐξεγερθεισῶν ἐν τῇ ψυχῇ της ἀναμνήσεων καὶ τοῦ φόβου. Αἱ μέλαιναι ὀφρῦς της, αἵτινες εἶχον συσταλῆ, διεσταλησαν βαθμηδόν· νεανικὸν ἐρύθημα ἔβαψε τὰς παρειάς της καὶ σφύζον τὸ αἷμα, ὡς εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς νεότητός της, ἐξώγκου τὰ στήθη της εἰς πάντα τῆς καρδίας της παλμόν.

Ὁ Γεράρδος παρῆλθε καὶ αὐτὴ ἀκόμη παρετήρει.[1]

Τέλος ἄφησε νὰ καταπέσῃ τὸ παραπέτασμα σύννους καὶ συγκεκινημένη.

— Ἔχετε δίκαιον, εἶπε, δὲν ὁμοιάζει ποσῶς πρὸς τὴν κυρίαν Λαβερνῆ.

Καὶ ἀπέστρεψε τὴν κεφαλήν της διὰ νὰ μὴ ἴδῃ τὴν ταραχήν της ὁ ἀββᾶς, ὅστις ἐν τούτοις δὲν τὴν ἐκύτταζεν.

Αἴφνης ἡ Νανὼν ἔκρουσε τὴν θύραν.

— Κυρία, εἶπεν, ὁ βασιλεὺς καταβαίνει ἀπὸ τὴν μικρὰν κλίμακα καὶ ὁ κύριος Λουβοὰ ἀναβαίνει ἀπὸ τὴν μεγάλην.

Ἡ μαρκησία ψυχρῶς ἀνήγειρεν ἓν παραπέτασμα, ἤνοιξε τὴν θύραν παρακειμέ-

1. Ἴδε εἰκόνα φύλλου 221.

νου δωματίου καὶ εἰσήγαγε τὸν Ἰασπῖνόν, ἀταράχως καὶ ἄνευ σπουδῆς.

— Ἡ κλίμαξ διὰ τοὺς ὑπηρέτας εἶνε εἰς τὴν ἄκραν, εἶπεν· χαίρετε καὶ καλὴν ἐντάμωσιν.

Τὸ καταβιβασθὲν παραπέτασμα ἐκινεῖτο ἀκόμη ὅτε ὁ βασιλεὺς εἰσῆλθε, μετὰ ἓν λεπτὸν δὲ ἀνηγγέλθη ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Λουβοά.

Ἀλλ' ὅτε ἐνεφανίσθη φέρων τὸ χαρτοφυλάκιον ὑπὸ μάλης, ὁ μηχανισμὸς τῆς κυρίας Μαιντενὼν ἦτο ἤδη παρεσκευασμένος. Οὕτω πως ἀποκαλεῖ τὰς ἕξεις καὶ τὸ σύστημα τοῦ οἰκιακοῦ βίου τῆς μαρκησίας ὁ Σαὶν-Σιμών, ἡμεῖς δὲ δὲν τολμῶμεν νὰ μεταχειρισθῶμεν ἀλλοίαν ἔκφρασιν.

Ἡ μαρκησία ἐκάθητο παρὰ τὸ τραπέζιόν της, τὸ στηριζόμενον εἰς τὴν κλίνην, πλησίον τῆς θερμάστρας, κύπτουσα ἐπὶ κεντήματος, ἐφ' οὗ εἰργάζετο. Ὁ βασιλεύς, καθήμενος πλησίον τοῦ ἑτέρου μέρους τῆς θερμάστρας ἔχων ἐπίσης πρὸ αὐτοῦ μικρὰν τράπεζαν· θρανίον δὲ μικρόν, ἀνέμενε τὸν ὑπουργὸν εἰς τὴν ἄκραν τῆς τραπέζης ταύτης, μεταξὺ τοῦ βασιλέως καὶ τῆς κυρίας Μαιντενών.

Ὁ Λουβοὰ εἶχεν ὁπλισθῆ δι' ἀπαθείας ὅπως εἰσέλθῃ ἀξιοπρεπῶς καὶ δυνηθῇ νὰ ἐξετάσῃ ὁπωσοῦν τὰ πρόσωπα.

Εἰς τὸν εὐσέβαστον χαιρετισμὸν ὃν ἀπηύθυνε πρὸς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα, ὁ βασιλεὺς ἀπήντησε διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς. Εἰς τὴν ταπεινὴν ὑπόκλισιν, τὴν ὁποίαν ἀπηύθυνε πρὸς τὴν κυρίαν Μαιντενών, ἡ μαρκησία ἀπήντησε δι' ἀοράτου σχεδὸν προνεύσεως τῶν βλεφάρων. ἐνῷ ἡ βελόνη τοῦ κεντήματός της ἐξηκολούθει γοργὴ τὸ ἔργον της.

— Λοιπόν, Λουβοά; προχωροῦμεν; ἔσπευσε νὰ εἴπῃ ὁ βασιλεύς, ὅστις ἠσθάνετο ὅτι ὑπὸ τὴν ἐπίπλαστον ἐκείνην γαλήνην ἐκυοφορεῖτο θύελλα.

— Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ ὑπουργὸς καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρανίου καὶ ἐξάγων ἔγγραφα ἐκ τοῦ χαρτοφυλακίου, τὸ τελευταῖον σῶμα τοῦ στρατοῦ θ' ἀναχωρήσῃ μετὰ μίαν ὥραν. Ἔλαβα ἐκ Μὸνς ἄγγελμα, δι' οὗ πληροφοροῦμαι ὅτι ἡ περικύκλωσις τῆς πόλεως ἐξετελέσθη. Τὰ πολεμοφόδια καὶ αἱ τροφαὶ καταφθάνουν. οἱ σκαπανεῖς συρρέουν, τὰ περιχαρακώματα ἤρχισαν. Ὁ κύριος Βουφλὲρ κατέλαβεν ἤδη τοιαύτας θέσεις, ὥστε ἐμποδίζεται ἡ εἰς τὴν πόλιν εἴσοδος πάσης ἐπικουρίας ἐκ τῶν πλησιοχώρων φρουρῶν.

— Ἐξαίρετα· καὶ πότε ἠμποροῦμεν ν' ἀναχωρήσωμεν ἀπ' ἐδῶ;

— Αὔριον, Μεγαλειότατε.

— Λαμπρά. Διηύθυνες κάλλιστα αὐτὸ τὸ μέγα ἔργον, Λουβοά.

— Ἐγὼ συνήθροισα τὸ ὑλικόν, εἶπεν ὁ ὑπουργὸς μετὰ μετριοφροσύνης μὴ συνήθους αὐτῷ κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς εὐθυμίας του, ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης θὰ οἰκοδομήσῃ τὸ κτίριον.

— Δηλαδὴ θὰ τὸ κατεδαφίσω, ἐλπίζω, ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς μετὰ χαρᾶς· ναὶ θὰ καταστρέψω αὐτὸν τὸν προμαχῶνα τῶν Αὐτοκρατορικῶν καὶ τῶν Ὀραγγιστῶν... Καὶ μέγα μέρος τῆς δόξης ταύτης θ' ἀνήκῃ εἰς σέ, Λουβοά. Δὲν εἶναι ἀληθές, κυρία; προσέθηκεν ὁ βασιλεύς, ποθῶν, ὄχι μόνον ν' ἀναμίξῃ εἰς τὴν συνδιάλεξιν τὴν ἀκάματον ἐκείνην Ἀράχνην, τὴν ἀπτοήτως ἐξακολουθοῦσαν τὸ ἔργον της, ἀλλὰ καὶ ὅπως ἀφαιρέσῃ μέρος τοῦ ἠλεκτρισμοῦ.

Ἡ μαρκησία ἐποίησε πρὸς τὸν βασιλέα νεῦμα καταφατικόν, τὸ ὁποῖον ἤκιστα συνέτεινεν εἰς τὴν ἐλάφρωσιν τοῦ νέφους.

Ὁ Λουβοὰ ἠσθάνθη τὴν ἀντίστασιν. Δὲν ἦτο δ' ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ἐπιτρέπουν ν' ἀντιμετωπίζωσιν αὐτὸν ἐπὶ πολύ. Πρὸ δέκα λεπτῶν ἤδη, ἰσοδυναμούντων πρὸς δέκα αἰῶνας, κατέστελλε τὴν ὀργήν του, καὶ ἡ ὑπομονὴ αὕτη ἦτο ὑπερβολικὴ διὰ τὴν ἀχαλίνωτον ψυχήν του. Ὅμοιος μὲ τὸν ἐμμανῆ λύκον, βλέποντα τὸ ζῖφος τοῦ ἐχθροῦ καὶ ὁρμῶντα κατ' αὐτοῦ διὰ νὰ τὸν δήξῃ, ὁ Λουβοά, καίτοι συνῃσθάνετο ὅτι ἡ μαρκησία παρεσκεύαζεν αὐτῷ παγίδα, προὐτίμα μᾶλλον νὰ ριφθῇ ἑκουσίως εἰς αὐτήν, παρὰ νὰ χάσῃ τὴν εὐκαιρίαν ὅπως ἐκχύσῃ τὴν χολήν του.

Ὁ βασιλεὺς μεταξὺ τῶν δύο ἐκείνων σφυρῶν τῶν ἀνυψωμένων καὶ ἑτοίμων νὰ καταπέσωσιν ἐπὶ τοῦ ἄκμωνος, προσεπάθησε ν' ἀποτρέψῃ τὸ ἓν τοὐλάχιστον τῶν κτυπημάτων.

— Ἂς ἐργασθῶμεν, Λουβοά, εἶπεν· ἂς σχηματίσωμεν λαμπρὸν στρατὸν διὰ νὰ δείξωμεν εἰς τὸν πρίγκιπα τῆς Ὀράνζης καὶ τὸν Αὐτοκράτορα, ὅτι εἴμεθα πάντοτε ἀνώτεροί των.

Φεῦ! ἡ ἔμπνευσις ἦτο κακή. Ὁ Λουδοβῖκος ΙΔ' ἐχορήγει εἰς τὸν Λουβοὰ ἀφορμὴν ἐπιθυμητῆς ἀπαντήσεως. Καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν θὰ ἐξέλεγε καλλιτέραν. Ἡ κυρία Μαιντενὼν τὸ ἐννόησε καὶ συνέστειλε τὰ χείλη. Σείων τὴν μέλαιναν φενάκην του καὶ περιστρέφων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπήντησε μεθ' ὁρμῆς:

— Ἄ, Μεγαλειότατε, εἰς μάτην κοπιάζομεν!

— Πῶς εἶπες; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς νομίσας ὅτι δὲν ἤκουσε καλῶς. Λέγεις ὅτι δὲν θὰ σχηματίσωμεν καλὸν στρατόν;

— Ἄνευ πειθαρχίας καὶ ἄνευ σεβασμοῦ πρὸς τοὺς ἀρχηγούς του, ὄχι, Μεγαλειότατε, ὄχι!

— Αἴ! ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς πειραχθείς, ἐννοῶν κάλλιστα τὴν σημασίαν τῶν λόγων τοῦ Λουβοά, ἀλλὰ μὴ θέλων νὰ φεισθῇ αὐτοῦ, ἀφοῦ ἐκεῖνος ὡμίλει τόσον βιαίως, ποῖος εἶνε ἐκεῖνος, ὅστις θέλει νὰ εἰσαγάγῃ τὴν ἀπείθειαν καὶ τὴν αὐθάδειαν εἰς τὸν στρατόν μας; Μήπως συνειθίζω νὰ τὸ πράττω ἐγώ;

— Ὑμεῖς ὄχι, Μεγαλειότατε... ὤ, ὄχι;

— Ποῖος λοιπὸν εἶνε κύριος νὰ πράξῃ ἐκεῖ ὅπου ἐξουσιάζω ἐγὼ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐγὼ δὲν πράττω; ἐξηκολούθησεν ὁ Λουδοβῖκος ΙΔ' μετὰ τῆς γαληνίου καὶ ἐπιβλητικῆς ἐκείνης μεγαλειότητος, ἥτις ἐφόβιζε τοὺς πάντας, ἐκτὸς τοῦ Λουβοά.

Ἡ ἐπερώτησις αὕτη ἦτο τόσον ἄμεσος, ὥστε μὲ ὅλον τὸν κίνδυνον ὃν διέτρεχεν ἀπαντῶν, ὁ Λουβοὰ ἠναγκάσθη ν' ἀπαντήσῃ.

Ἡ κυρία Μαιντενὼν ἔκοψεν ἠρέμα τὸ ἄκρον τῆς μαλλίνης κλωστῆς διὰ τοῦ ψαλιδίου καὶ ἤρχισε νὰ κεντᾷ ἕτερον ἄνθος ἐπὶ τοῦ κανναβοπάνου.

— Μεγαλειότατε, ἀνέκραξεν ὁ Λουβοά, εἶμαι πολὺ εἰλικρινὴς καὶ δὲν δύναμαι νὰ σᾶς ἀποκρύψω ὅτι ὑπέστην σήμερον τὴν ὀδυνηροτάτην προσβολὴν καὶ τὴν ἀλγεινοτάτην θλῖψιν ἐξ ὅσων ποτὲ ἐδοκίμασα.

— Τί ἄρα γε; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς μετὰ τόνου σχεδὸν φιλοστόργου.

Ἡ κυρία Μαιντενὼν ἤγειρε βραδέως τὴν κεφαλὴν καὶ προσέβλεψε τὸν Λουβοὰ μετ' ἤθους ὅλως ἀθώου καὶ ἐκπεπληγμένου.

— Μεγαλειότατε, ἐξηκολούθησεν ὁ ὑπουργὸς ἀκουσίως παραφερόμενος, ἀξιωματικός τις, κακὴν χαίρων φήμην, ἓν ἐξ ἐκείνων τῶν κακῶν ὑποκειμένων, τὰ ὁποῖα θεωροῦσιν ὅτι τὰ πάντα εἶνε ἐπιτετραμμένα αὐτοῖς, διότι ἔχουν κάποιαν προστασίαν εἰς τὴν Αὐλήν, διέπραξε χθές, ἔμπροσθεν ὅλου τοῦ στρατοῦ, σοβαρὰν παράβασιν τῆς πειθαρχίας καὶ τοῦ ὀφειλομένου πρὸς τὴν θρησκείαν σεβασμοῦ.

— Ὦ, ὤ! εἶπεν ὁ βασιλεὺς παρατηρῶν τὴν μαρκησίαν, ἥτις δὲν ἔπαυσεν ἐργαζομένη.

— Τὸ ἐπαναλαμβάνω καὶ τὸ ὑποστηρίζω, εἶπεν ὁ Λουβοά. Τὸ ἔγκλημά του ἦτο ἐκ τῶν σοβαροτάτων. Διότι δύναμαι, νομίζω, ν' ἀποκαλέσω οὕτω προσβολὴν γενομένην κατὰ ταλαιπώρων μοναχῶν καὶ ὕβριν ἀποτεινομένην πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν. Ὁ ἔνοχος αὐτός, Μεγαλειότατε, παρεπέμφθη παρ' ἐμοῦ εἰς στρατιωτικὸν Συμβούλιον καὶ δικαιότατα κατεδικάσθη, καὶ ὅμως, σήμερον τὸ πρωί, χωρὶς νὰ μὲ προειδοποιήσωσι, χωρὶς νὰ μὲ συμβουλευθῶσι — δὲν λέγω τοῦτο διὰ τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα, διότι ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἵσταται ἀνώτερον πάντων καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ συμβουλευθῇ κανένα, ἀλλὰ ὁμιλῶ περὶ τῶν ἀπερισκέπτων ἐκείνων, οἵτινες ἐπέτυχον παρὰ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος χάριν τόσον ἀνάρμοστον — σήμερον τὸ πρωί, λέγω, ἐπέτυχον παρὰ τοῦ βασιλέως τὴν διαταγὴν ν' ἀπελευθερωθῇ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὁ ἔνοχος, πρὸς κοινὸν σκάνδαλον ἐν τῷ στρατῷ! Συμβαίνει δὲ τοῦτο τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐκστρατεύομεν, ἐνῷ ἔχομεν τὸν ἐχθρὸν ἀπέναντί μας, ὅτε ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐπιχειρήσεως ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν ἡμετέρων δυνάμεων. Μεγαλειότατε, λησμονῶ τὴν θλῖψιν, ἣν ἠσθάνθην καὶ ὁμιλῶ μόνον περὶ τοῦ Ὑμετέρου συμφέροντος καὶ τῆς δόξης σας. Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἔχει ἀνάγκην μόνον καλῶν στρατιωτῶν σήμερον. Οἱ κακοὶ βλάπτουν πάντοτε τοὺς καλούς, ὁ περὶ οὗ πρόκειται δὲ εἶνε καλὸς στρατιώτης ὅστις οὔτε θρησκείαν ἔχει οὔτε ὑποταγήν. Ἰδοὺ διατί ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης δὲν εἶχε κανὲν συμφέρον νὰ διατηρήσῃ ἐν τῇ ζωῇ τὸν ἄνθρωπον περὶ τοῦ ὁποίου ὁμιλῶ καὶ εἶχε συμ-

φέρον μέγα ἀπ' ἐναντίας νὰ τὸν ἐκριζώσῃ ἐκ τοῦ στρατοῦ, ὡς φαρμακερὸν χόρτον.

Ὁ βασιλεὺς ἐσίγησεν ἐπί τινας στιγμάς, ἀφοῦ ἠκροάσθη τὴν μακρὰν αὐτὴν καταγγελίαν. Τὴν μαρκησίαν ὁ Λουβοὰ δὲν ἔσχε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἴδῃ οὐδὲ κἂν συγκινουμένην. Οἱ λευκοὶ καὶ λεπτοὶ δάκτυλοί της δὲν ἔτρεμον εἰμὴ ὁσάκις τὸ κέντημα ἦτο δύσκολον καὶ ἡ ραφὴ μακρά.

— Ἔτσι λοιπόν, εἶπεν ὁ Λουδοβῖκος ΙΔ', εἶνε κακὸν ὑποκείμενον αὐτὸς ὁ . . .

— Ὁ Λαβερνῆ, Μεγαλειότατε, εἶπε μὲ ἀπότομον ὕφος ὁ Λουβοά.

— Μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι ὁ Κατινὰ μοῦ τὸν ἐσύστησεν ὡς ἀνδρεῖον καὶ ὅτι εἰς τὴν μάχην τῆς Σταφφάρδης ἐπολέμησε γενναίως.

— Ὤ, Μεγαλειότατε! πιθανὸν ὁ Κατινὰ νὰ σᾶς ἐσύστησε τὸν Λαβερνῆ. Ὁ Κατινά! . . ὁ Κατινά... Θεέ μου... πολὺ συχνὰ σφάλλει ὡς ἄνθρωπος . . . καὶ εἶνε ἐπιεικὴς πρὸς ἐκείνους, οἵτινες σφάλλουν.

— Ὄχι, ἀπήντησε ψυχρῶς ὁ Λουδοβῖκος ΙΔ', ἀπατᾶσαι, Λουβοά. Ὁ κύριος Κατινὰ ἔχει πολὺ ὀλιγωτέρας ἀνθρωπίνους ἀδυναμίας ἀπὸ ἡμᾶς... ποτὲ δὲ αἱ συστάσεις του δὲν προήρχοντο ἀπὸ ἰδιαιτέραν εὔνοιαν. Ἐν τούτοις πιθανὸν νὰ ἠπατήθη.

Ὁ βασιλεὺς καὶ πάλιν διέκοψε τὸν λόγον διὰ νὰ προκαλέσῃ διὰ τοῦ βλέμματος τὴν ἐπέμβασιν τῆς μαρκησίας Μαιντενών· ἀλλ' αὕτη διηυθέτει τοὺς μαλλίνους μίτους καὶ δὲν εἶδε τὸ βλέμμα τοῦ βασιλέως.

— Τέλος πάντων, ἀνέκραξεν ὁ Λουβοά, ὅστις ὅπως διασείσῃ τὴν ἀπελπιστικὴν ἐκείνην ὑπομονὴν δὲν ἐδίσταζε νὰ μεταχειρισθῇ καὶ τὴν συκοφαντίαν, εἶνε ἡ δευτέρα φορὰ τώρα καθ' ἣν ἐκ συμπτώσεως συναντῶμαι μὲ αὐτὸν τὸν Λαβερνῆ καὶ εἰς τὰς δύο φορὰς τὸν συλλαμβάνω ἐπ' αὐτοφώρῳ ἔνοχον ἱεροσυλίας. Πρὸ ἓξ μηνῶν ἥρπασε μίαν μοναχήν.

— Τὸ βεβαιοῖς; ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς μετὰ θυμοῦ.

— Τὸ βεβαιῶ, εἶπεν ὁ Λουβοά.

— Ἂν ἔγεινε αὐτό, ἐπανέλαβεν ὁ βασιλεύς, διατί δὲν ἐτιμωρήθη; Αὐτὰ εἶνε πράγματα φοβερά!... Δὲν εἶνε ἀληθές, κυρία;

Ἡ μαρκησία ἐποίησε νεῦμα καταφατικὸν καταφανέστατον, ἀλλ' ἡ φυσιογνωμία της οὐδόλως ἐταράχθη καὶ οὐδεμία λέξις ἐξῆλθε τῶν χειλέων της.

— Ἂν ἦτο αὐτό, εἶπεν ὁ βασιλεὺς πραϋνθεὶς ἐκ τῆς ἀκλονήτου ἐκείνης γαλήνης τῆς μαρκησίας, δὲν θὰ μοῦ ἐζήτουν τὴν χάριν ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ νέου. Μαρκήσιε, θὰ ἐπλανήθης ἴσως. Ὁ Λαβερνῆ βεβαίως δὲν θὰ ἥρπασέ ποτε μοναχήν...

Καὶ ὁ βασιλεύς, ἀνησυχῶν ἐπὶ τῇ ὀργῇ τοῦ ἑνὸς καὶ ἐπὶ τῇ ἀταραξίᾳ τῆς ἄλλης, παρετήρει ἐκ περιτροπῆς ἀμφοτέρους.

Ὁ Λουβοὰ ἐφοβήθη μὴ συλληφθῇ ψευδόμενος.

— Ἦτο αὐτὸς καὶ εἷς φίλος του, ὅστις διέπραξε τὴν ἀπαγωγήν, εἶπεν. Εἷς ἄλλος φαῦλος ...

— Ἂν ἦτο ὁ φίλος του, εἶπεν ὁ Λουδοβῖκος ἀνακουφιζόμενος, τότε δὲν ἦτο αὐτός. Καὶ ἐτιμωρήθη ὁ ἀπαγωγεύς;

— Ἀπέθανεν.

— Ὁ Θεὸς τότε τὸν ἐτιμώρησεν, ἐψιθύρισεν ὁ βασιλεύς· ἂς μὴ σκεπτώμεθα πλέον περὶ αὐτοῦ.

— Ἀλλ' ἂς σκεφθῶμεν περὶ τῆς πειθαρχίας, Μεγαλειότατε, περὶ τῆς ἀνάγκης, ἥτις ἐπιβάλλεται ἡμῖν νὰ φανῶμεν ἀνηλεεῖς πρὸς πάντα παραβαίνοντα τὰς διατάξεις τῆς ὑπηρεσίας. Ἂς καταργήσωμεν τοὺς κακοὺς στρατιώτας!... καὶ ὁ Λαβερνῆ εἶνε εἷς ἐξ αὐτῶν, προσέθηκε μετὰ μανίας.

— Λουβοά, εἶπε διακόπτων αὐτὸν ὁ βασιλεύς, πραΰνθητι. Ὁ πατὴρ τοῦ Λαβερνῆ ἦτο ἐκ τῶν ἀρίστων ὑπηκόων μου. Ἐφονεύθη ἔμπροσθέν μου εἰς Μάεστρεχτ, ἀφοῦ ἐξετέλεσε θαύματα ἀνδρείας, ὁμοῦ μὲ τὸν Κατινά· εἰς τὸν πατέρα τοῦ Λαβερνῆ ἀνέθεσα νὰ καταστρέψῃ τὰ ὀχυρώματα τοῦ πρίγκιπος τῆς Ὀράνζης. Ἡ μήτηρ του δὲ ἦτο ἁγία γυνή... παιδικὴ φίλη τῆς κυρίας...

Καὶ ὁ Λουδοβῖκος ἔδειξε τὴν κυρίαν Μαιντενών, ἥτις ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐθάμβωσε τὸν Λουβοὰ δι' ἑνὸς βλέμματος φωτεινοῦ ὡς ἀστραπὴ ξίφους.

— Ἀ! ἐψέλλισεν ὁ ὑπουργός, ἐννοῶ διατί ἡ κυρία ἐζήτησε τὴν χάριν τοῦ νέου. . .

— Δὲν τὴν ἐζήτησεν ἡ κυρία μαρκησία, ἔσπευσε νὰ εἴπῃ ζωηρῶς ὁ βασιλεύς. Ἠγνόει ὅλως διόλου ἂν ὁ Λαβερνῆ κατεδικάσθη. Τὸ ἔμαθε κατόπιν. Ὁ κύριος δοὺξ τῆς Μαίνης ἦλθε νὰ μ' εὕρῃ καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ ὑπογράψω τὴν χάριν.

— Ὁ κύριος δοὺξ τῆς Μαίνης, εἶπεν ὁ Λουβοὰ τρίζων τοὺς ὀδόντας, ἀνέλαβε φοβερὰν εὐθύνην.

— Ἐννοεῖς, φίλτατε, ἀπήντησε ξηρῶς ὁ βασιλεύς, ὅτι ὁ κύριος δοὺξ τῆς Μαίνης, προεδρεύων διὰ πρώτην φορὰν στρατιωτικοῦ Συμβουλίου, δὲν ἠδύνατο κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην νὰ βαρύνῃ τὴν συνείδησίν του μὲ τὸν θάνατον ἑνὸς ἀνθρώπου. Εἶνε υἱός μου, καὶ ὅταν ὁ υἱὸς ἑνὸς βασιλέως ἀπαγγέλλῃ τὴν πρώτην αὐτοῦ ἀπόφασιν, εἶνε τὸ ἴδιον διὰ τὸν κατάδικον, ὡς νὰ ἤθελε συναντήσει τὴν ἄμαξαν τοῦ βασιλέως εἰς τὸν δρόμον, ὅταν τὸν φέρουν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης· θὰ λάβῃ τὴν χάριν.

Ὁ Λουβοὰ ἐνέπηξε τοὺς ὄνυχας εἰς τὰς χεῖράς του· ἐκλέγων ἕνα πρίγκιπα ὡς ὄργανον τῆς ἐκδικήσεώς του ἐπόθει νὰ ἐνισχύσῃ αὐτὴν καὶ δὲν προεῖδε τὴν ἐπιείκειαν.

Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ παρατείνῃ ἐπὶ πλέον συζήτησιν, ἐξ ἧς ὁ βασιλεὺς ἤρχισε νὰ κουράζηται, διὰ νὰ μὴ ἀφήσῃ δ' ἐνταῦτῷ τὴν νίκην εἰς τὴν ἐχθράν του, ἧς ὁ ἄφωνος θρίαμβος τὸν καθίστα ἔξω φρενῶν, ὁ Λουβοὰ ἀπομάσσων τὸ πρόσωπον καὶ πραΰνων τὴν φωνήν του:

— Μεγαλειότατε, εἶπε, τὰ αἰσθήματα τοῦ δουκὸς τῆς Μαίνης εἶνε χριστιανικώτατα. Παραβλέπω λοιπὸν πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ ἐμὲ εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Λησμονῶ τὴν ὕβριν· ἂς μὴ γείνῃ περὶ αὐτῆς πλέον λόγος· ἀλλὰ δὲν δύναμαι ἐπίσης νὰ παραβλέψω τὰς μεγάλας ἀρχὰς τῆς πειθαρχίας καὶ τῆς εὐλαβείας, τὰς ἀποτελούσας τὴν κυρίαν ἰσχὺν τοῦ Ὑμετέρου στρατοῦ. Πρέπει, Μεγαλειότατε, ὁ ἄνθρωπος τοῦ ὁποίου ἐσώσατε τὴν ζωήν, νὰ μὴ ἀντικρούζῃ αὐθαδῶς τὰ βλέμματα τῶν ἄλλων, καὶ νὰ μὴ ἐπαίρεται διὰ τὴν χάριν, ἥτις ὁπωσδήποτε εἶνε στίγμα δι' αὐτόν, διότι δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ χάρις, ἂν δὲν προϋπάρξῃ ἔγκλημα καὶ καταδίκη. Ἐν ἑνὶ λόγῳ, ζητῶ ρητῶς παρὰ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος νὰ ἐξορισθῇ ὁ Λαβερνῆ, προσκαίρως, ἔστω, ὅπως ἡ παρουσία του μὴ γείνῃ σκάνδαλον καὶ ἐμπόδιον εἰς τὸν στρατόν, ὅστις ὑπῆρξε μάρτυς τοῦ ἐγκλήματός του.

Ἐπὶ τῇ νέᾳ ταύτῃ καὶ τόσῳ ρωμαλέως γενομένῃ ἐπιθέσει ὁ βασιλεὺς ἠρυθρίασεν· ἡ κυρία Μαιντενὼν τὸν προσέβλεψεν ἀπροσποιήτως καὶ ἔκλινεν ἐκ νέου τὴν κεφαλήν.

— Φαίνεται, ὅτι τοὺς στενοχωρῶ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Λουβοά.

— Εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, ὑπέλαβεν ὁ βασιλεὺς μετὰ βραχεῖαν σιγήν, νομίζω, ὅτι εἶσαι ὑπερβολικός, Λουβοά. Ἂς μὴ συγχέωμεν τὰ παραπτώματα μὲ τὰ ἐγκλήματα, ἂς προσπαθήσωμεν δὲ νὰ μὴ ἀποθαρρύνωμεν τὴν μεταμέλειαν διὰ τῆς ἀμειλίκτου ἡμῶν μνησικακίας. Εἰς τὰς τοιαύτας περιστάσεις ἀκολουθῶ σύστημα ἀντίθετον τοῦ ἰδικοῦ σου, καὶ τόσον εἶνε ἀληθές, ὥστε ἀφοῦ ὁ κύριος δοὺξ τῆς Μαίνης μοῦ παρετήρησεν ὅτι ὁ κύριος Λαβερνῆ, ἐὰν δὲν ἐλάμβανε μέρος εἰς τὴν ἐκστρατείαν θὰ ἦτο ἠναγκασμένος νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ἐπαρχίαν του ὑπὸ τὸ βάρος χάριτος ἀτιμωτικῆς, ὅπως καὶ πρὸ ὀλίγου ἔλεγες, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς ἦτο φιλότιμος καὶ ἠδύνατο ν' ἀποθάνῃ, τοιουτοτρόπως δὲ ἐγὼ θὰ ἔχανα ἕνα καλὸν στρατιώτην, ἐπείσθην ἐξ αὐτῶν τῶν λόγων καὶ διέταξα νὰ μετατεθῇ ὁ κόμης Λαβερνῆ ἀπὸ τοὺς δραγόνους εἰς τὸ ἐλαφρὸν ἱππικόν, ὑπὸ τὸν Ρυβαντέλ, ὅστις εἶνε ἀρχηγὸς σοβαρὸς καὶ ἀκριβολόγος. Λοιπόν, Λουβοά, πρέπει νὰ ἐνδώσῃς εἰς τὴν αἴτησίν μου. Θὰ πέμψῃς τὸν διορισμὸν ἀπόψε πρὸς τὸν Λαβερνῆ. ὅστις ἀμέσως θ' ἀναχωρήσῃ εἰς Μὸνς διὰ νὰ εὕρῃ τὸ σῶμά του.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Λουβοὰ ἀπὸ ἐρυθροῦ κατέστη ἰῶδες. Ἀφοῦ ὁ βασιλεὺς ἔπαυσε νὰ λαλῇ ἔτυψε βιαίως διὰ τῆς πυγμῆς τὴν τράπεζαν καὶ ἐν τῇ παραφορᾷ τῆς ὀργῆς του, ἥτις κατήντα σχεδὸν παραφροσύνη, ἀνέκραξε:

— Ποτέ! ποτέ!

Ὁ βασιλεὺς ἠγέρθη τεταραγμένος, μὲ τὰ ὄμματα ἀπαστράπτοντα. Ἡ μαρκησία ἀνεκίνησεν ἐλαφρῶς τὴν ἔδραν της καὶ παρετήρει τὴν σκηνὴν μετὰ τῆς ἀπτοήτου ἀταραξίας της.

— Πάσχεις, κύριε Λουβοά, εἶπεν ὁ βασιλεὺς πρὸς τὸν ὑπουργὸν μετὰ τοῦ ἡγεμονικοῦ του ἤθους.

Ὁ Λουβοὰ συνῆλθεν εἰς ἑαυτόν, καὶ ἡ ὄψις του ἀπέκτησε τὸ φυσικὸν χρῶμα.

— Ναί... συγχωρήσατέ με, Μεγαλειότατε! ἀπήντησεν. Εἶχα μίαν ζάλην, εἰργάσθην πολὺ τὴν παρελθοῦσαν νύκτα... αἱ ἰδέαι μου δὲν εἶνε εὐκρινεῖς... πάσχω.

— Αὐτὸ ἔλεγα κ' ἐγώ, ἀπήντησεν ὁ βασιλεύς. Πήγαινε ν' ἀναπαυθῇς, Λουβοά· θ' ἀποστείλω τὸν διορισμὸν διά τινος τῶν γραμματέων μου.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ Λουβοά, συντέμνων ὅσον ἠδύνατο τὸν χαιρετισμὸν καὶ ἀπελθὼν περίλυπος ἕως θανάτου.

— Πόσον εἶνε ὀργίλος! εἶπεν ὁ βασιλεὺς μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του.

— Κυττάξατε, Μεγαλειότατε, ὑπέλαβεν ἡ μαρκησία ἀνυψοῦσα τὸ κέντημά της μέχρι σχεδὸν τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ βασιλέως ἐτελείωσα τὸ ἄνθος τοῦ κρίνου. Εἰργάσθην καλά, μοῦ φαίνεται.

— Εἶνε λαμπρὰ ἡ ἐργασία σας, μαρκησία. Εἰπέτε μου· εἴδετε ὅτι ἀντέστην εὐσταθῶς μὲ ὅλας τὰς κατηγορίας τοῦ Λουβοά, καὶ ἀνεφέρθην μόνον εἰς ὅσα μοῦ εἶπεν ὁ κύριος δοὺξ τῆς Μαίνης· ἀλλ' αὐτὸς ὁ Λαβερνῆ εἶνε πράγματι καλός; Ἐγγυᾶσθε περὶ αὐτοῦ;

— Μεγαλειότατε, ἀνήκει εἰς γένος τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ διαψεύσῃ. Τὸ μῖσος δὲ τοῦ κυρίου Λουβοὰ κατὰ τοῦ νέου αὐτοῦ, θὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω ἀργότερον καὶ θὰ ἴδετε.

— Φθάνει, μαρκησία... Κυττάξατε τὸν Λουβοά, ὅστις διέρχεται τὴν αὐλήν.. Πῶς περιπατεῖ!.. σταματᾷ διὰ ν' ἀναγνώσῃ ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν τοῦ ἐνεχείρισαν. Αἴ!.. πῶς ἀναπηδᾷ! Τί κυττάζῃ ἐκεῖ πέραν, Θεέ μου;.. Τί εἶνε; Ἕνας ἀββᾶς... δύο ἄνδρες ὁποῦ ἐναγκαλίζονται καὶ ἓν κυνάριον, τὸ ὁποῖον ὑλακτεῖ... Ἀ! ὁ Λουβοὰ ἀφηνίασεν.

Καὶ ὁ βασιλεὺς ἤρχισε νὰ μειδιᾷ, διότι οὐδέποτε ἐγέλα. Ἀλλ' ὁ Λουβοὰ δὲν ἐγέλα διόλου. Ὁ κατάσκοπός του εἶχε τρέξει ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ ἐπιστάτου καὶ ἀφῄρεσεν ἐξ αὐτοῦ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἰασπίνου πρὸς τὸν Βελαίρ, ἐπιστρέψας δὲ ἀνέμεινε νὰ ἐξέλθῃ ὁ ὑπουργὸς ἐκ τοῦ καταλύματος τοῦ βασιλέως διὰ νὰ τοῦ τὴν ἐγχειρίσῃ.

Ἐν τοσούτῳ ὁ ἐπιστάτης ἔντρομος ἐκέντησε τὸν ἵππον του διευθυνόμενος μετὰ σπουδῆς εἰς Οὐδάρδ· ἀλλ' εἰς μικρὰν ἀπὸ τῆς Βαλενσιέννης ἀπόστασιν συνήντησε τὸν Βελαὶρ καὶ τὴν Βιολέτταν, οἵτινες προσήρχοντο, διότι ἀνησύχουν πολὺ καὶ ἐπεθύμουν νὰ μάθωσιν ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον τί συνέβαινεν. Ἠκολούθει αὐτοὺς μακρόθεν καὶ ὁ Δεβώτ, τρέμων ἐπίσης, ἀλλ' ἐξ ἄλλης ἀφορμῆς. Ὁ ἐπιστάτης διηγήθη αὐτοῖς τὴν γενομένην κατ' αὐτοῦ βίαν. Ὁ Βελαὶρ ἀκράτητος καὶ ἄπελπις ὥρμησε τότε εἰς Βαλενσιέννην. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ Λουβοὰ ἐξελθὼν ἐκ τῆς κατοικίας τοῦ βασιλέως, εὗρε τὸν κατάσκοπον, ὅστις τὸν ἀνέμενε μετὰ τῆς ἐπιστολῆς.

— Ἐπιστολὴ τοῦ Ἰασπίνου πρὸς τὸν Βελαίρ, ὅστις ἀπέθανεν! ἀνέκραξεν ὁ Λουβοά. Ὄνειρον εἶνε;.. Ὄχι· αὐτὸς ὁ ἀχρεῖος ὁ Λαγκομπὲρζ θὰ ἐψεύσθη!.. Καὶ ἡ διαβεβαίωσίς του!.. καὶ αἱ λεπτομέρειαι τὰς ὁποίας μοὶ διηγήθη;.. Ὤ! θὰ τὸν προσκαλέσω διὰ τοῦ Σερών, πρέπει νὰ μοῦ ἀποδείξῃ τὰ δύο τραύματα διὰ τοῦ ξίφους καὶ τὴν μεγάλην πέτραν ὁποῦ τοῦ ἔρριψεν.

Αἴφνης ὁ Βελαίρ, φθάσας εἰς τὴν πλατεῖαν, διέκρινε τὸν Γεράρδον καὶ τὸν Ἰασπῖνον, συνομιλοῦντας πρὸς ἀλλήλους εὐδαιμόνως· εὐθὺς ἐξέβαλε κραυγήν, καὶ ὥρμησεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ φίλου του.

Ἡ κραυγὴ αὕτη εἴλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ Λουβοά, ὅστις εἶδε τότε πρὸ αὐτοῦ ζῶντας καὶ συνηνωμένους τοὺς τρεῖς ἐκείνους ἄνδρας, ἐξ ὧν πρὸ ἡμισείας ὥρας ἐπίστευεν ὅτι εἶχεν ἀπαλλαγῆ διὰ παντός.

Ὁ Ἀμούρ, ὡς νὰ εἶχεν ἀναγνωρίσει ἐχθρόν, ὑλάκτει ἐμμανῶς παρὰ τοὺς πόδας τοῦ ὑπουργοῦ, οὗτος δὲ πράγματι, καθὰ εἶπεν ὁ βασιλεύς, ἀφηνίασε καὶ εἰσῆλθεν ἀνακράζων:

— Εἶνε διὰ νὰ παραφρονήσῃ τις!

Ὁ κρότος τῶν βημάτων του καὶ ἡ ἀναφώνησίς του ἔκαμε τοὺς τρεῖς φίλους νὰ στρέψωσι τὴν κεφαλήν. Ὁ Βελαίρ, ἔντρομος ἐναγκαλιζόμενος τὸν Γεράρδον, ἐψιθύρισεν:

— Ὁ Λουβοά! ἐχάθην.

— Ναί, εἶπεν ὁ Γεράρδος, ἂς φροντίσωμεν ὅσον τὸ δυνατὸν νὰ ἐξασφαλισθῶμεν.

— Ἐχάθης! εἶπεν ὁ Ἰασπῖνος μὲ προστατευτικὸν ἦθος· καὶ δὲν εἶμαι ἐδῶ ἐγώ;

Καὶ παραλαμβάνων ἐκ τοῦ βραχίονος ἕκαστον τοὺς φίλου του περιέφερεν αὐτοὺς ἡσύχως ἀνὰ τὴν πλατεῖαν.

— Μὰ τέλος πάντων, ἔλεγον καθ' ἑαυτοὺς οἱ δύο νέοι, τί εἶνε λοιπὸν αὐτὸς ὁ Ἰασπῖνος;

Αἴφνης ὁ Μανσὼ πλησιάσας πρὸς τὸν Γεράρδον, ἐνεχείρισε πρὸς αὐτὸν εὐρὺν φάκελλον φέροντα ἐπιγραφὴν ἐπ' ὀνόματί του. Ὁ Γεράρδος ἅμα τῷ πρώτῳ βλέμματι ἔρρηξε κραυγὴν χαρᾶς καὶ ἐγένετο ὠχρός. Ἦτο ὁ διορισμός του ὡς ὑπολοχαγοῦ εἰς τὸ ἐλαφρὸν ἱππικόν.

Ἀκουσίως ἤγειρε τὴν κεφαλήν, ὡς πράττει τις ὅπως εὐχαριστήσῃ τὸν Ὕψιστον διά τινα μεγάλην εὐτυχίαν. Σκιά τις ἠφανίσθη πάραυτα ἀφ' ἑνὸς τῶν παραθύρων τῶν κειμένων πρὸς τὴν αὐλήν.

— Εἰς ποῖον ἄρα ὀφείλω αὐτὴν τὴν νέαν εὐεργεσίαν; ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος.

— Καὶ πάλιν εἰς τὴν μητέρα σου, ἀπήντησεν ὁ ἀββᾶς μετὰ φωνῆς συγκεκινημένης. Ἀγρυπνεῖ ἐπὶ σοῦ ἀπ' ἐκεῖ ἐπάνω, κύριε Γεράρδε.

Ὁ Γεράρδος ἔκλινε τὸ γόνυ καὶ ἠσπάσθη τὸ πολύτιμον ἔγγραφον.

— Τί νὰ σᾶς εἰπῶ, εἶπεν ὁ Βελαίρ, ὅστις κατεσκόπευε διὰ τοῦ βλέμματος τὸν θριαμβεύοντα Ἰασπῖνον, ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας δὲν καλεῖται Λουδοβῖκος ΙΔ'.

— Πῶς λοιπὸν καλεῖται; ἔσπευσε νὰ ἐρωτήσῃ ὁ ἀββᾶς ἀνησύχως, διότι ἐνόμισεν ὅτι ἔμελλε νὰ εἴπῃ ὑπαινιγμόν τινα περὶ τῆς ἰσχύος τῆς μαρκησίας.

— Καλεῖται Ἰασπῖνος πρῶτος, εἶπεν ὁ Βελαὶρ ἐναγκαλιζόμενος φαιδρῶς τὸν ἀγαθὸν ἀββᾶν.

Ὁ Ἰασπῖνος δὲν προσεβλήθη τῆς τοιαύτης εἰκασίας.

Ἕπεται συνέχεια.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Η'

Καθ' ἣν ὥραν ὁ Μάξιμος Δορζὲρ ἐπερίμενε τὴν ἐξαδέλφην του Ἀλίκην εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Μπουλώ, ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοὲλ διέτρεχε μεγάλοις βήμασι τὴν στοάν, ἐν ᾗ εὑρίσκετο κεκλεισμένος.

Οὐδεὶς ἦλθεν ἵνα ταράξῃ τὴν μοναξίαν του, ἀφ' ἧς ὁ κ. Βορισὼφ διέφυγε διὰ τῆς κρυφίας θύρας, καὶ οὕτως ἔσχε καιρὸν νὰ σκεφθῇ τὴν θέσιν, εἰς ἣν ἀνέλπιστος καὶ μοιραία σύμπτωσις τὸν ἔρριψεν.

Τρομερὰ ἡ θέσις, καὶ τοσούτῳ μᾶλλον καθ' ὅσον ἦτο ἄνευ διεξόδου.

Ἀπὸ τοῦ συνταγματάρχου ἐξήρτατο νὰ φυλάττῃ ἐπ' ἀόριστον τὸν αἰχμάλωτόν του, νὰ τὸν φυλάξῃ μέχρις οὗ παρατεταμένον μαρτύριον τὸν ἀναγκάσῃ νὰ ὁμολογήσῃ ὅ,τι ἠρνεῖτο, ἢ νὰ τὸν παραδώσῃ εἰς τὴν δικαιοσύνην.

Ὅ,τι δήποτε δὲ καὶ ἂν ἀπεφάσιζεν ὁ Ρῶσσος οὗτος, ὁ Ροβέρτος ἦν ἀπολλολῶς, ἐπειδὴ ἐπροτίμα κάλλιον ν' ἀποθάνῃ ἢ νὰ ζήσῃ ἄτιμος, διότι ᾐσθάνετο ὅτι ἡ δεσποινὶς Δορζὲρ ἤθελεν ἐπὶ τέλους τὸν θεωρήσῃ ἔνοχον, ἐὰν δὲν ἔσπευδε πρὸ αὐτῆς νὰ δικαιολογηθῇ.

Καὶ τί δὲν ἔδιδε διὰ μίαν ὥραν ἐλευθερίας; Ἕκαστον ἀπερχόμενον λεπτὸν τῷ ἀφῄρει καὶ μίαν ἐλπίδα ἐπιτυχίας, τὸ δὲ μονότονον τὰκ - τὰκ τοῦ ἐκκρεμοῦς, τὸ ὁποῖον ἐμέτρα τὸν χρόνον εἰς τὴν πολυτελῆ ταύτην φυλακήν, τῷ ὑπενθύμιζεν ἀπαύστως ὅτι ἡ περίστασις νὰ ἴδῃ τὴν Ἀλίκην ἀφίπτατο ἀνεπιστρεπτεί.

Μυριάκις ἑκουσίως ἤθελε διακινδυνεύσει τὴν ζωήν του, ἵνα μὴ καθυστερήσῃ εἰς τὴν συνέντευξιν τοῦ δάσους τῆς Βουλώνης, ἀλλ' οὐδὲ τὸν τρόπον εἶχε κἂν δι' οὗ νὰ ἐπιχειρήσῃ κινδυνώδη δραπέτευσιν. Ἐξέφευγον ἄλλοτε τῆς Βαστίλλης, καὶ ἐκφεύγουσιν ἔτι ἐνίοτε τῶν σημερινῶν φυλακῶν, ἂν καὶ ἡ τέχνη τῆς κλειθροποιίας ἔκαμε γιγαντιαίας προόδους ἀπὸ ἑκατονταετίας.

Δὲν δραπετεύουσιν ὅμως οἰκίας διατεταγμένης, ὡς ἦτο τὸ μέγαρον τοῦ κυρίου Βορισώφ, ἀλλ' οὐδ' ὁ δεσμοφύλαξ ἀφίνει νὰ τοῦ διαφύγῃ ὁ κρατούμενος, ὅτε μάλιστα ἔχει προσωπικὸν συμφέρον εἰς τοῦτο,

καὶ ὅτε πρὸ πάντων βοηθεῖται ὑπὸ φυλάκων κατωτέρων, ἀλλὰ πολυαρίθμων καὶ ἐμπίστων.

Αἱ θύραι τῆς βιβλιοθήκης ἦσαν καλῶς κεκλεισμέναι καὶ βεβαίως ἡ ἐπαγρύπνησις δὲν ἔλειπεν ἔξω· τὰ παράθυρα εἰς δεκαπέντε ποδῶν ὕψος ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, ἐφαίνοντο ἀπρόσιτα, καὶ ἐὰν κατώρθου νὰ τὰ φθάσῃ τις, ἤθελεν εὑρεῖ ἔξοδον εἰς τὸν κῆπον περιβαλλόμενον ὑπὸ ὑψηλῶν τειχῶν.

Ὁ Ροβέρτος ᾐσθάνετο ὅτι τῷ ἦτο δύσκολον νὰ ὑπερνικήσῃ τόσας δυσκολίας, ὅτε δὲ ἤκουσε τὸ ὡρολόγιον ἠχοῦν τρεῖς ὥρας, κατελήφθη ὑπὸ ἀπελπισίας.

Τετέλεσται. Ἡ Ἀλίκη ἀπώλετο δι' αὐτόν. Τί τῷ ἐνδιέφερε νῦν ἂν ἔμενεν αἰχμάλωτος τοῦ συνταγματάρχου; Ἐρρίφθη ἐπί τινος διβανίου, παρὰ τὴν ἑστίαν, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ παραδεδομένος εἰς τὴν φυσικὴν ἐκείνην νάρκωσιν, ἡ ὁποία ἀκολουθεῖ πάντοτε τὰς μεγάλας ἠθικὰς κρίσεις.

Πόσον χρόνον ἔμεινεν οὕτως, οὐδέποτε ἠννόησεν.

Ἡ νὺξ κατέφθασεν, ὅτε κρότος ἀνοιγομένων θυρῶν τὸν ἐξήγειρε τῆς νάρκης, εἰς ἣν ἦτο βεβυθισμένος.

Δύο ὑπηρέται τοῦ συνταγματάρχου εἰσῆλθον διά τινος τῶν κρυφίων τούτων θυρῶν, ὑπηρέται μὲ μύστακας μεγάλους, ὑπηρετήσαντες ἄλλοτε εἰς τὸν ρωσσικὸν στρατόν, καὶ κομίζοντες τράπεζαν ἑτοίμην.

Ὁ Ροβέρτος ἠγέρθη ἀποτόμως, καὶ ἤνοιξε τὸ στόμα διὰ νὰ τοῖς εἴπῃ νὰ τὸν ἀφήσωσιν ἥσυχον, ἀλλὰ πρὶν ἔτι ὁμιλήσῃ τῷ ἐπῆλθεν ἡ σκέψις.

Ἐσκέφθη, ὅτι ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι ἐξετέλουν βεβαίως παραγγελίαν, ὅτι πιθανὸν δὲν ἠννόουν τὴν γαλλικήν, ἢ ἂν τὴν ἠννόουν, ἔλαβον διαταγὰς νὰ μὴ ἀπομακρύνωνται ἂν τοῖς ὡμίλουν.

Καὶ συνεπέρανεν ὅτι προτιμότερον ἦτο νὰ μὴ τοῖς ὁμιλήσῃ ἀνωφελῶς· πρέπει δὲ νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι καὶ ἐπείνα πολὺ μὴ φαγὼν ἄλλο τι ἀπὸ τῆς πρωΐας, ὅτε ἔπιεν τὴν σοκολάταν.

Καὶ διατί ν' ἀρνηθῇ τὸ δεῖπνον τοῦ συνταγματάρχου; Ἡ κινδυνώδης αὕτη ἀντίστασις εἰς οὐδὲν θὰ τὸν ὠφέλει, ἀφοῦ ἀργὰ ἢ γρήγορα ἤθελεν ὑποχωρήσει εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ σώματος, μὴ καταστελλομένας ὑφ' οὐδεμιᾶς ταραχῆς ἢ θλίψεως.

Εὐλόγως λοιπὸν καὶ ἐξ ἀνάγκης ἀπεφάσισε νὰ δειπνήσῃ μετὰ δεκάωρον νηστείαν· καὶ δὲν ἠμπόδισε τοὺς Ρώσσους θεράποντας νὰ παραθέσωσι τὴν τράπεζαν παρὰ τὸ πῦρ.

Ἐνῷ δὲ κατεγίνετο νὰ τρώγῃ, δύο ἄλλοι ὑπηρέται, ὅμοιοι καθ' ὅλα πρὸς τοὺς πρώτους, ἔστρωσαν κλίνην τοῦ στρατοπέδου, ἀλλὰ πολὺ προτιμοτέραν τῆς τῶν Ρώσσων ἀξιωματικῶν.

Ἡ σιδηρὰ αὐτὴ κλίνη ἐπεστρώθη διὰ παχέων στρωμάτων καὶ μαλακῶν καλυμμάτων.

Ὁ Ροβέρτος εἶδεν ὅτι ἔφερον ὡσαύτως ἅπαντα τὰ χρειώδη πρὸς εὐπρεπισμὸν κομψοῦ ἀνδρός.

Ὁ συνταγματάρχης περὶ πάντων ἐφρόντισεν.

— Φαντάζεται πῶς θὰ μὲ φυλάξῃ πολὺ ἐδῶ μέσα, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ αἰχμάλωτος. Θὰ 'δῇ πῶς ἀπατᾶται. Πρέπει ἢ νὰ φύγω ἀπὸ 'δῶ ἢ ν' ἀποθάνω.

— Τὸ γεῦμα τοῦ κυρίου μαρκησίου εἶνε ἕτοιμον, εἶπε μετὰ σοβαρότητος τελείας, ὁ ἕτερος τῶν ὑπηρετῶν.

Ὁ Ροβέρτος ἦτο μαρκήσιος δὲ Καρνοὲλ ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρός του, ἀλλὰ δὲν προσέλαβε τὸν τίτλον τοῦτον, ἂν καὶ νομιμώτατα τῷ ἀνῆκεν. Ἡ ἔκπληξίς του λοιπὸν ὑπῆρξε μεγάλη, ὅταν ἤκουσε νὰ τὸν προσαγορεύωσιν οὕτω.

— Αὐτὸς ὁ Βορισὼφ 'ξεύρει πῶς εἶμαι μαρκήσιος, ἐσκέφθη. Περίεργον.

Καὶ ἔλαβε θέσιν παρὰ τὴν τράπεζαν, ὡσανεὶ ἦτο προσκεκλημένος ὑπό τινος φίλου.

Δὲν τῷ ἐσύμφερε νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις ἀπὸ ἕνα ὑπηρέτην.

Τὸ γεῦμα παρετέθη κατὰ τὸν ρωσσικὸν τρόπον.

Παρὰ τὸ πινακιόν του ὑπῆρχεν ὁ κατάλογος τῶν παρατεθησομένων φαγητῶν, ἀλλ' ὁ Ροβέρτος οὐδὲ βλέμμα κἂν ἔρριψε πρὸς αὐτόν, καὶ ποτήρια διαφόρων εἰδῶν καὶ μεγεθῶν.

Διάφορα διεγερτικὰ τῆς ὀρέξεως, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὴν πρώτην θέσιν κατεῖχε τὸ ἐθνικὸν *γαβιάρι*.

Ἡ ὑπηρεσία καὶ ἡ παρουσίασις τῶν φαγητῶν ἐγένετο κατὰ τὴν γαλλικὴν ἀριστοκρατικὴν ἐθιμοτυπίαν.

Ὁ κύριος δὲ Καρνοὲλ ὀλίγον ἐτίμησε τὴν μαγειρικὴν τοῦ συνταγματάρχου καὶ μόλις ἐγεύθη ἀπὸ τῶν ἐξαισίων οἴνων του.

Ἔφαγε καὶ ἔπιεν ὅσον ἦν ἀρκετὸν διὰ ν' ἀναλάβῃ δυνάμεις, καὶ ἅμα ἐπέρανε τὸ δεῖπνόν του, ἠγέρθη, χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν εἰς τοὺς ὑπηρέτας.

Ἐννόησαν οὗτοι καὶ ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἡ τράπεζα ἀνηγέρθη καὶ ἀντεκατέστη διὰ μικροτέρας τραπέζης, στηριζομένης ἐφ' ἑνὸς ποδός, ἐφ' ἧς *σαμοβὰρ* μετὰ τῶν παρακολουθημάτων του.

Οἱ βωβοὶ τοῦ σεραγίου δὲν ἤθελαν ὑπηρετεῖ τοσούτῳ σιωπηλῶς.

Ὁ Ροβέρτος, ἀπαθὴς πάντοτε, ἀφῆκε τοὺς εὐφυεῖς τούτους δούλους ν' ἀπέλθωσι, καὶ ἔμεινε πάλιν μόνος εἰς τὴν εὐρεῖαν ἐκείνην στοάν, ἥτις τῷ ἐχρησίμευεν ὡς φυλακή του.

Τὸ πῦρ ἐσπινθήριζε, τὰ κηρία ἠκτινοβόλουν, τὸ ὕδωρ ἐκόχλαζεν εἰς τὸ ἀγγεῖόν του, καὶ ἡ γλυκεῖα καὶ διαπεραστικὴ ὀσμὴ τοῦ τείου ἐπλήρου τὴν θερμὴν ἀτμοσφαῖραν.

Οὐδὲν ἔλειπεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ἐξεπίτηδες διασκευασθέν, ὅπως κοιμηθῇ τις ὀνειρευόμενος ἐλπίδα καὶ εὐτυχίαν.

Καὶ ὁ Ροβέρτος μετὰ πικρίας ἐσκέπτετο, ὅτι οὐδὲν εἶχε πλέον νὰ ἐλπίσῃ, οὐδ' εὐτυχίαν ν' ἀναμείνῃ.

Τῇ προτεραίᾳ ἀκόμη, ἐν τῷ ψυχρῷ καὶ γυμνῷ δωματίῳ τοῦ ξενοδοχείου, εἰσερχόμενος εἰς Παρισίους, ἐδύνατο νὰ ἐλπίζῃ εἰς τὸ μέλλον καὶ νὰ πιστεύῃ, ὅτι ἡ Ἀλίκη ἤθελε συγκατανεύσει νὰ τὸν ἀκούσῃ, ὅτι τὸν ἠγάπα πάντοτε, καὶ θὰ τὸν ἐσυγχώρει.

Ἤδη τὸ πᾶν τετέλεσται. Ἀνεμέτρα τὸ βάθος τοῦ βαράθρου, τὸ ὁποῖον πρὸ τῶν ποδῶν του ἠνοίγετο, καὶ ἐφαντάζετο ὅτι χεὶρ ἀόρατος τὸν ὤθει πρὸς αὐτό, ἵνα τὸν κρημνίσῃ. Μυριάκις προτιμότερος ὁ θάνατος ἢ ἡ ἀτιμία καὶ ηὔχετο ν' ἀποθάνῃ.

Τῷ ἐπῆλθε μάλιστα κατὰ νοῦν ὅτι ὑβριζόμενος ὁ συνταγματάρχης ἴσως ἠναγκάζετο νὰ μονομαχήσῃ, ἢ τοὐλάχιστον ἐκδικούμενος νὰ φονεύσῃ τὸν αἰχμάλωτόν του.

Ἀκριβῶς δέ, καθ' ἣν στιγμὴν τοιαῦτα ἐσκέπτετο, εἰσῆλθεν ὁ συνταγματάρχης διὰ τῆς κρυφίας θύρας.

Ἐπροχώρησε μειδιῶν καὶ τόσον ἤρεμος, ὅσον ἐφαίνετο ὠργισμένος ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ.

— Καλησπέρα, κύριε, εἶπεν εὐθύμως. Ἐλπίζω ὅτι δὲν ἔχετε παράπονον κατὰ τῶν ἀνθρώπων μου, καὶ θὰ μὲ συγχωρήσετε, διότι σᾶς ἀφῆκα μόνον τόσην ὥραν.

Εἶχα σήμερα πολὺ σπουδαίας ὑποθέσεις νὰ κανονίσω, ἀλλὰ δὲν ἐλησμόνησα ὅτι εἶσθε ξένος μου, καὶ ὅτι τὰ καθήκοντα τῆς φιλοξενίας μοὶ παραγγέλουν νὰ σᾶς κάμω συντροφίαν.

Ἀπόψε εἶμαι προσκεκλημένος, ἀλλ' ἔχω καιρὸν νὰ μείνω μαζύ σας νὰ πάρωμε τὸ *τσάϊ* μας καὶ νὰ συνδιαλεχθῶμεν.

Ὁ Ροβέρτος ἦν ὠχρὸς ἐκ τῆς ὀργῆς. Ἐζήτει ὕβριν, ἵνα ἀπαντήσῃ εἰς τὰς αὐθάδεις ταύτας φιλοφρονήσεις, καὶ δὲν εὕρισκε τὴν κατάλληλον.

Ἐν τούτοις ὁ κύριος Βορισὼφ ἔλαβε κάθισμα καὶ ἔστριψε σιγάρον ἐκ καπνοῦ τῆς Ἀνατολῆς. Ἐφόρει τὴν ἐπίσημον στολὴν τῶν παρουσιάσεων καὶ λευκὸν λαιμοδέτην, ἦτο δὲ κατάφορτος ἐκ ταινιῶν, ἀστέρων καὶ σταυρῶν.

— Ναί, ἐπανέλαβεν, εἶμαι προσκεκλημένος εἰς τὴν ἑορτήν, τὴν ὁποίαν δίδει εἷς τῶν πρώτων οἰκονομολόγων. Εἶναι ὁ Τραπεζίτης τῆς πρεσβείας μας καὶ δὲν 'μπορῶ νὰ μὴν ὑπάγω.

Καὶ ὅμως ἐπειδὴ ἀπεχθάνομαι φοβερὰ αὐτὰς τὰς διασκεδάσεις, θὰ ἐπροτίμων νὰ μείνω μαζί σας, ἂν δὲν ἤμην βέβαιος ὅτι θὰ συναντήσω εἰς τὸν χορὸν αὐτὸν πρόσωπα γνωστά σας.... τὸν κύριον Δορζὲρ καὶ τὴν ἀξιολάτρευτον κόρην του.

— Θὰ 'δῆτε τὸν κύριον Δορζέρ! ἀνέκραξεν ὁ Ροβέρτος. Καὶ μήπως θὰ τοῦ 'πῆτε ὅτι μ' ἐλκύσατε εἰς παγίδα μὲ τρόπον, διὰ τὸν ὁποῖον τίμιος ἄνθρωπος ἤθελεν ἐρυθριάσει;

Τὸ ὕφος ὡς καὶ οἱ λόγοι ἦσαν ἐπιθετικοί, καὶ ὁ Ροβέρτος ἀνέμενεν ἀπάντησιν ὀργίλην.

Ὁ συνταγματάρχης ὅμως οὐδαμῶς συνοφρυώθη.

— Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπολύτως ἀφ' ὅσα θὰ εἴπωμεν ἀπόψε οἱ δύο μας, εἶπεν ἡσύχως.

— Δὲν ἐννοῶ.

— Θὰ ἐννοήσετε ἀμέσως, ἂν θέλετε νὰ μὲ ἀκούσετε. Καὶ ἐν πρώτοις, πιστεύσατέ

με, φίλε μου, μὴ θέλετε νὰ γεννήσετε ἔριν μεταξύ μας· βλέπω ὅτι ἐκεῖ τείνετε, ἀλλὰ σᾶς εἰδοποιῶ ὅτι δὲν θὰ τὸ ἐπιτύχετε· εἰς ὅ,τι καὶ ἂν μοῦ 'πῆτε, πάντοτε θὰ διατηρῶ τὴν ψυχραιμίαν μου. Εἶνε κάπως δύσκολον, τὸ ὁμολογῶ, ν' ἀκούσω ὕβρεις, τὰς ὁποίας ἡ ὀργὴ σᾶς ἀναγκάζει νὰ λέγετε. Δὲν εἶμαι πολὺ ὑπομονητικός, καὶ εἰς ἄλλην περίστασιν δὲν ἤθελα τὸ ἀνεχθῇ.

Ἀλλὰ τώρα πρόκειται περὶ σοβαρῶν ὑποθέσεων καὶ σᾶς εἰδοποιῶ ὅτι δύναμαι ὅ,τι καὶ θέλω.

Τώρα ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν κύριον Δορζέρ, τὸν εἶδα σήμερον καὶ αὐτὸς μὲ ἐπληροφόρησεν ὅτι θὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν χορὸν αὐτόν.

— Τὸν εἴδατε! λοιπὸν 'ξεύρει πῶς....

— Δὲν εἰξεύρει τίποτε.

— Δὲν μὲ κάμετε νὰ πιστεύσω, ὅτι δὲν τοῦ ὁμιλήσατε διὰ 'μέ;

— Τοῦ ὡμίλησα καὶ θὰ σᾶς εἴπω ἀκριβῶς τί μεταξύ μας ἐλέχθη.

Ὁ κύριος Δορζὲρ δὲν μ' ἐπερίμενεν. Ἠγνόει ὅτι ἐπέστρεψα εἰς Παρισίους καὶ ὑπέθετεν ὅτι ἔτρεχα κατόπιν σας εἰς τὴν Γαλλίαν ἢ ἀλλοῦ.

Τοῦ εἶπα ὅτι σᾶς ἐζήτησα εἰς τὴν Βρετάνην, ὅτι δὲν σᾶς εὑρῆκα καὶ ἤμην βέβαιος πῶς δὲν ἐφύγατε ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἢ ἂν ἐφύγατε δι' ὀλίγον καιρὸν πῶς ἐπιστρέψατε πάλιν.

Τοῦ εἶπα λοιπὸν τὴν ἀλήθειαν, ὄχι ὅλην, ἀλλ' ἂν ἔλθῃ περίστασις θὰ τοῦ εἰπῶ καὶ τὰ λοιπά.

Ἕπεται συνέχεια. ΑΙΣΩΠΟΣ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[Συνέχεια]

Ὦ τῆς οὐρανίας ἀγαθότητος καὶ τῆς ἀπείρου ἀνοχῆς, ἧς ἦτο ἀνάξιος ὁ Λέων! Τὴν πατρικὴν καρδίαν ἐκλόνισε παλμὸς χαρᾶς καὶ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ γέροντος ἀνέβλυσε δάκρυ, ὅταν περιεπτύσσετο τὸν υἱόν του ἐπανερχόμενον, καὶ ἀπέθετεν ἐπὶ τοῦ μετώπου του τὸ φίλημα τῆς στοργῆς. Καὶ ἐν τούτοις δὲν ἤλπιζε περὶ τοῦ Λέοντος περισσότερα τῆς κυρίας Ροδίου· δὲν ἠσθάνετο αὐτὸς ἀσθενέστερον τὸ αἶσχος τῆς ἀτιμώσεως· δέν τον συνεκίνει ὀλιγώτερον τὸ πλῆγμα τῆς ἀκατονομάστου ἐκείνης διαγωγῆς. Ἀλλά τί θα ἔμενεν εἰς τὸν ἐσκοτισμένον υἱόν του ἐάν τον ἀπέλειπε καὶ ἡ ἀκτὶς τῆς πατρικῆς ἀγάπης; μετανενοημένος —τίς οἶδε— διά το παρελθόν, ἐὰν προσέκρουεν ἐπὶ πάγου ἀδιαφορίας καὶ ἔπιπτε, μὲ τί δυνάμεις θ' ἀνηγείρετο; οἰκτείρμων καὶ κατασιγάζων τὸν ἐγωισμόν του ὁ προσβεβλημένος πατήρ, δὲν ἔπρεπε νά τον ἀφήσῃ εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην. Τίς οἶδε πόσον θὰ ἐβάρυνε τότε ἓν δάκρυ χαρᾶς καὶ ἓν φίλημα!

Ἡ κυρία Ροδίου ἐθυσιάζετο ἄλλως. Ἐκείνη ἐνέκλειε τὸ ἄλγος ἐντός της, κατέστρεφε τὴν ὑγείαν της, ἀπέθνησκεν ἕνεκα τοῦ υἱοῦ της. Ἀλλ' ἅπαξ καὶ ἡ τελευταία περὶ αὐτοῦ ἐλπὶς ἀπέπτη, οὔτε λέξιν παρηγορίας κατεδέχθη νὰ ἐκστομίσῃ, οὔτε στιγμὴν ἀνοχῆς καὶ συγκαταβάσεως ἠξίωσε νὰ τῷ παράσχῃ, κατασιγάζουσα τὴν φωνὴν τῆς καρδίας, ἕτοιμος πάντοτε νὰ ποθάνῃ, ὑπερήφανος ἐν τῷ σπαραγμῷ της, ἀξιοπρεπὴς ἐν τῇ θυσίᾳ της. Οὕτως ἡ μήτηρ, ὡς μήτηρ, ἠγάπα περισσότερον· ἀλλ' ἤξευρε νά μή το δεικνύῃ.

. . . . . .

Μετὰ τὸ δεῖπνον, ὁ Λέων μετέβη διὰ τοῦ Ἱπποσιδηροδρόμου εἰς τὴν ἐν Πατησίοις οἰκίαν. Μεταμφιεσθεὶς ἐκ τοῦ προχείρου δι' ἐπιπροσθέτου λευκοῦ μύστακος καὶ παραλλάξας τὴν στάσιν καί την φωνήν, ἵνα μὴ ἀναγνωρισθῇ ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν, ἐζήτησε τὴν κυρίαν Δυβάλ. Ἡ χαρὰ τῆς ἀγαθῆς παιδαγωγοῦ ὑπῆρξεν ἴση τῇ ἐκπλήξει ὅταν, ἀντὶ τοῦ ἀγγελθέντος ἀγνώστου, ὑπεδέχθη τὸν Λέοντα Ρόδιον. Ἡ Βασιλικὴ διήρχετο κατά τὴν συνήθειάν της εἰς τὸν κῆπον τὰς ὥρας τῆς ἀττικῆς ἑσπέρας.

— Αὐτὸς ὁ κῆπος! ἔλεγεν ἡ κυρία Δυβὰλ τοῦ λόγου συμπεσόντος, κοντεύει νά την καταντήσῃ ρομαντικὴν ὡς ἀναγνώστριαν μυθιστορημάτων· οἱ κῆποι καὶ αἱ ἐξοχαὶ ἐν γένει τῆς πολυτελείας ἔχουν αὐτὴν τὴν ὀλεθρίαν ἐπίδρασιν, ἐν ᾧ ἀπὸ κτήματα, τὰ ὁποῖα καλλιεργεῖ κανεὶς διά του ἱδρῶτός του καὶ ἐξ ὧν ἀποζῇ, δύναται νὰ περιμείνῃ τὸ ἐναντίον ἀκριβῶς ἀποτέλεσμα.

— Ἐν τούτοις κ' ἐγὼ θὰ συνομώσω ἀπόψε μετὰ τοῦ κήπου καὶ μεθ' ὑμῶν ἀκόμη, διὰ μίαν ρομαντικὴν ἔκπληξιν, τὴν ὁποίαν θὰ κάμω εἰς τὴν Βασιλικήν, εἶπεν ὁ Λέων.

— Καὶ ποῖον εἶνε ἆρά γε τὸ σχέδιόν σας;

— Κατ' ἀρχὰς πρέπει νά μου ὑποσχεθῆτε ὅτι δὲν θ' ἀναγγείλετε εἰς κανένα τὴν ἄφιξίν μου καί την ἐδῶ παρουσίαν μου.

— Καὶ αὐτὸς ἦτο ὁ λόγος ὅλων τῶν προφυλάξεών σας; σᾶς το ὑπόσχομαι. Κατόπιν;

— Τὸ κατόπιν ὀφείλεται κυρίως εἰς τὴν τύχην· ἐγὼ θὰ κρυφθῶ τώρα εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Βασιλικῆς καί θα ζητήσω τὴν καταλληλοτέραν στιγμὴν καί τον τρόπον νὰ παρουσιασθῶ ἐμπρός της· ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐκπλήξεως, βλέπετε, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τῶν περιστάσεων.

— Προσέξατε ὅμως νά μη τρομάξετε τὸ κορίτσι!..

— Μὴ φοβεῖσθε, κυρία Δυβάλ· ἡ ἐρῶσα ψυχὴ ἔχει πολὺ ἀνεπτυγμένην τὴν προαίσθησιν· εἶμαι βέβαιος ὅτι αὐτὴν τὴν στιγμήν, ἐν ᾧ ρεμβάζει εἰς τὸν κῆπον, προαισθάνεται ὅτι θὰ ἴδῃ κάποιον προσφιλὲς πρόσωπον ἀπόψε. Ἡ apparition μου δὲν θα ἔχῃ δυσαρέστους συνεπείας· ἡσυχάσετε ὁπωσδήποτε αὔριον τὸ πρωὶ θά σας διηγηθῶ τὰ καθέκαστα.

Εἰς τὴν ἀξιόλογον κυρίαν Δυβὰλ δὲν ἐφάνη εὔλογος —πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν — ἡ μελετωμένη διανυκτέρευσις τοῦ Λέοντος ἐν τῷ δωματίῳ τῆς νεάνιδος. Ἀλλ' οὐδὲν δικαίωμα ἀρνήσεως ἢ παρατηρήσεως εἶχεν· ἐν τῇ ἐπὶ τῆς Βασιλικῆς ἐποπτείᾳ ὅσον μεγάλην θέσιν κατεῖχεν αὐτή, ὁ Λέων κατεῖχε μεγαλητέραν. Παρέδωκε τὴν παρθένον εἰς τὴν γηραιὰν κυρίαν νά την προφυλάξῃ ἀπό τους ἄλλους δι' αὐτόν· τί πλέον, ἢ τί ἔλαττον ἐζήτει τὴν ἑσπέραν ἐκείνην;

Ἐκαληνύκτισε λοιπὸν ταχέως τὴν κυρίαν Δυβὰλ ὁ Λέων καὶ ἀνῆλθεν ἀνενόχλητος εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα. Προυχώρησεν ἐπὶ μικροῦ διαδρόμου, ἀσθενῶς φωτιζομένου ἐξ ὀλίγων ἀκτίνων τοῦ λαμπτῆρος τῆς κλίμακος, καὶ ἔστη ἐνώπιον θύρας κεκλεισμένης. Τὴν ὤθησεν. Ἡ μυστηριώδης καὶ γλυκεῖα εὐωδία τοῦ παρθενικοῦ ἐνδιαιτήματος ἐθώπευσεν ἀμέσως τὴν ὄσφρησίν του· ὁσμὴ ἀόριστος ἐκ μύρων καὶ φιαλιδίων καὶ κόνεων καὶ σαπώνων καὶ ἀγνότητος καὶ παρθενίας· ἀλλ' ἐλαφρά, κατευναστική, ἐξαγγέλλουσα μακρόθεν τὸ ἱερὸν τοῦ χώρου ἀφ' οὗ ἀναδίδεται, ἠρέμα εἰσδύουσα διὰ τῶν μυκτήρων, ἀλλὰ συναρπάζουσα ὁλόκληρον τὴν ψυχήν, ἐν αἰσθήματι δέους καὶ λατρείας. Νομίζεις ὅτι ἠρωμάτισε τὸ δωμάτιον τὸ σῶμα τῆς κόρης τὸ ἁβρόν, καὶ ἡ ψυχή της ἡ λευκοτάτη, καὶ ἡ πνοή της ἡ μυροβόλος, ἐξ ὧν εὐωδίαζεν καὶ ἐν τῇ ἀπουσίᾳ της ἀκόμη, ὡς ἡ ἀνθοδόχη, ἡ διαφυλάττουσα ἐπὶ μακρὸν τοῦ ρόδου τὴν εὐωδίαν...

Ῥῖγος ἠσθάνθη ὁ Λέων εἰσερχόμενος, καὶ ἐν τούτοις δὲν ἦτο ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν εἰσήρχετο· μήπως τὸ ῥῖγος ἐμαρτύρει ἀκουσίως βέβηλόν τινα σκοπόν; Τὸ δωμάτιον ἦτο μᾶλλον σκοτεινόν· διεκρίνοντο ἀμυδρῶς ἐντὸς τοῦ ἡμίφωτος βεβιασμένα καὶ συγχεόμενα τὰ ἔπιπλά του· ἀόριστόν τι καὶ ἀνεπαρκὲς φέγγος εἰσήρχετο διὰ τριῶν παραθύρων—τῶν δύο ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς καὶ τοῦ τρίτου ἐπὶ τῆς ἄλλης—κεκαλυμμένων διὰ μακρῶν παραπετασμάτων καὶ βλεπόντων πρὸς τὸν κῆπον. Ὁ Λέων ἔκλεισεν ὄπισθέν του τὴν θύραν· φῶς δὲν ἤναψε χάριν προφυλάξεως. Διηυθύνθη πρὸς ἓν τῶν παραθύρων, ἔκλεισεν ἠρέμα τὰ δρύφρακτα καί τα ὑαλία, διὰ νά μὴ ἔχῃ ἀφορμὴν νὰ πλησιάσῃ τὸ παράθυρον ἐκεῖνο πρὸ τῆς ἐμφανίσεώς του ἡ Βασιλική, καὶ ἐκρύβη ὑπό τα παραπετάσματα. Διὰ τῶν κενῶν τῶν δρυφράκτων διεσκέδαζε βλέπων τὴν σελήνην ἀνατέλλουσαν.

Μετ' οὐ πολὺ ἠκούσθησαν βήματα εἰς τὸν διάδρομον καὶ διάλογος χαμηλόφωνος παρά την θύραν. Ἦτο ἡ Βασιλικὴ μετὰ τῆς θαλαμηπόλου της. Ἡ θύρα ἔτριζεν ἐλαφρῶς καὶ ἡ νεᾶνις εἰσῆλθεν, ἐν ᾧ ἀπήντα διὰ τῆς ἀργυροήχου φωνῆς της ἓν ὄγι πρός την θαλαμηπόλον, ἐρωτῶσαν ἂν θέλῃ φῶς.

Ἠγάπα νὰ μένῃ ὀλίγον εἰς τὸ ἡμίφως τὸ ἡδυπαθές, καὶ κατόπιν νἀνάπτῃ φῶς μόνη της.

Ζωηρὰ καὶ εὔθυμος ἡ Βασιλικὴ προὐχώρησε μέχρι τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου, ὑποτονθορίζουσα ᾠρᾶτον τῆς πατρίδος της ᾄσμα. Τὸ ἐνεθυμεῖτο ἀκόμη ἀφ' ὅτου τὸ ἔψαλλε μετὰ τῶν ἄλλων συνομηλίκων ἐν Μεγάροις, χορεύουσα τὴν προσφιλῆ τράταν, ὑπέροχος τὸ κάλλος καί την φωνήν:

Γιὰ 'δὲς ἐκεῖνο τὸ βουνὸ πῶς ἄναψε καὶ καίει.
Κἄποιος ἀγάπην ἔχασε καὶ κάθεται καὶ κλαίει.

Ἡ θέα τοῦ κήπου ἦτο ὡραιοτάτη. Ἡ σελήνη εἶχεν ἀνατείλει· δὲν ἐφαίνετο μὲν ἀπὸ τὸ παράθυρον ἐκεῖνο, ἀλλ' ἐξαπέστελλεν ὄπισθεν τὰς ἀκτῖνάς της, φωτίζουσα δι'ὠχροῦ τινος καὶ μαγικοῦ σέλαος τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων, τοὺς περὶ ζ λόφους καί τας στέγας τῶν διεσπαρμένων οἰκοδομῶν· ἐπειδὴ δὲν εἶχεν ὑψωθῆ ἀρκούντως ἐπὶ τοῦ ὁρίζοντος τὸ λοιπὸν τοῦ κήπου ἦτο βεβυθισμένον εἰς μυστηριῶδες σκιόφως, ἐκλεῖπον βαθμηδὸν ἐφ' ὅσον ἀνέκυπτον τὰ δένδρα καὶ οἱ θάμνοι ἐπὶ τοῦ ἐλαφρῶς ἀνωφερικοῦ ἐδάφους. Ἡ κομψοτάτη σκιὰς ἀνεγειρομένη ἐν τῷ μέσῳ ἐπὶ μαρμαρίνων βαθμίδων ἀντανέκλα ἐφ' ἑνὸς τῶν κεκλεισμένων αὐτῆς παραθύρων τὴν ἡμισέληνον, ἐν ᾧ ἔστιλβεν ὑπὸ τας ἀκτῖνάς της, ἡ ὀρειχαλκίνη σφαῖρα τοῦ στεγάσματος. Ἔντομά τινα ἔτριζον μονοτόνως ὑπό τα φυλλώματα καὶ οἱ γρῦλλοι, γαργαλισθέντες ὑπό του ἐπιχυθέντος φέγγους, ἐδιπλασίασαν τᾄσματά των. Τὸ πᾶν, κυμαινόμενον μεταξὺ φωτὸς καὶ σκότους, ᾠραϊζόμενον ὑπό της σελήνης, ὁρατῆς ἐκεῖθεν μόνον ἐξ ἀντανακλάσεως, κάτω πλέον εἰς σκιόφως, ἄνω λάμπον εἰς τὸ φῶς, οἱονεὶ ἐξ ἡμισείας ζῶν καὶ ἐξ ἡμισείας νεκρόν, ἐπλήρου τὴν ψυχὴν βαθείας τινὸς μελαγχολίας, πλήρους θελγήτρου καὶ μέθης, ὡς ἐὰν ἐπενήργει ἀμέσως τὸ γλυκὺ μῦρον τῶν ἀνθέων, ἀναβαῖνον ἠρέμα εἰς τὰ ὕψη ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτός.

Ἡ Βασιλικὴ ᾐσθάνθη ζωηρὸν τὸ θέλγητρον τῆς εἰκόνος· ἔμεινεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν εἰς τὸ παράθυρον, ᾄδουσα σιγαλὰ τὰ προσφιλῆ της ᾄσματα. Καὶ ὁ Λέων, ὑπό τα παραπετάσματα, τὰ ἤκουεν ὅλα.

Ἐσίγησεν ἐπὶ τέλους, καὶ πλησιάσασα μικρὰν κυκλοτερῆ τράπεζαν, παρά την κλίνην, ἀνῆψε φῶς. Ἡ αἰφνιδία ἀνάφλεξις τοῦ πυρείου, ὡς ἀστραπὴ ἐφώτισε διὰ κυανῆς λάμψεως τὸ γλυκύ, ἀλλὰ σύννουν, τῆς νεάνιδος πρόσωπον· εἶτα ἡ φλὸξ μετεδόθη εἰς κομψὸν λαμπτῆρα, ἐπιρρίψαντα διὰ τῆς ἐρυθρᾶς του σφαίρας ζωηρὸν καὶ γλυκύχρωμον φῶς ἐντὸς τοῦ δωματίου. Ἡ τέως συγκεχυμένη καὶ ἀσαφὴς φυσιογνωμία τοῦ παρθενικοῦ τεμένους κατεδείχθη τόρα φαεινή, ὡς ἡ φυσιογνωμία τῆς παρθένου. Νέος τάπης ἐρυθρωπῆς ἀνταυγείας ἐπεστρώθη ἐπὶ τοῦ κυανοῦ τάπητος τοῦ δαπέδου, ἐν ᾧ ἐπὶ τοῦ φατνώματος, τοῦ παριστῶντος τεχνικῶς τὸ στερέωμα, ἐπλανῶντο εἰσέτι ἀγωνιῶσαι σκιαί· οἱ τοῖχοι, περισσότερον φωτεινοὶ πρός τα κάτω, ἐπεδείκνυον τοὺς περικόμψους ῥόμβους τῆς διακοσμήσεώς των. Ἔλαμψε τὸ καλλυντήριον τῆς νέας κόρης, εὐρὺς καὶ πλούσιος νιπτήρ, ἀντανακλῶν ἐπὶ τοῦ διαυγοῦς κατόπτρου του, τοῦ ὡπλισμένου διὰ ζεύγους κηροπηγίων, ὁλόκληρον τὸν περὶζ κόσμον, καὶ ἐπιδεικνύων ἐν παρατάξει ἐπὶ τοῦ μαρμάρου του ψήκτρας, κτένια, θήκας, κυτία, φιαλίδια ποικίλα, γαλακτόχροα ἢ κυανᾶ. Μεταξὺ τῶν ποικίλων ἄλλων ἐπίπλων ἐδέσποζεν ἡ κλίνη, κατέχουσα τὴν παρά την θύραν γωνίαν τοῦ δωματίου, ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ παραθύρου, ὅπου ἐκρύπτετο ὁ Λέων, στίλβουσα ἐν ὀρειχάλκῳ καὶ καθαρίᾳ ἐν ἀσπίλῳ λευκότητι, κλίνη παρθένου ἐπὶ τέλους, περιβεβλημένη αἴγλην μαγείας καὶ μυστηρίου δι' ἅπαντας, περιστοιχισμένη καὶ ἐπαγρυπνουμένη ὑπ' ἀοράτου χοροῦ Ἀγγέλων καὶ Ἐρώτων.

Καὶ ὁ Λέων ὑπό τα παραπετάσματα τὰ ἔβλεπεν ὅλα.

Πρὸ τοῦ κατόπτρου ἀντανακλῶσα τὴν χαρίεσσαν αὐτῆς προτομήν, ἤρξατο ἡ Βασιλικὴ ἐκδυομένη. Ταχέως ἠλευθέρωσε τὰς χεῖράς της δύο χρυσῶν ὄφεων μὲ πολλοὺς ἑλιγμούς, καί τον τράχηλόν της κομψοτάτου περιδεραίου, ἀποτελουμένου ἐξ ἀναγλύφων ῥόμβων φαιᾶς λάβας τοῦ Βεζουβίου, διὰ χρυσῶν κρίκων συνεχομένων. Ἀπὸ τῆς κεφαλῆς της, κόσμημα τῆς μελανῆς κυματοέσσης αὐτῆς κόμης, ἀφῃρέθη χρυσαλλὶς ἐξ ὀστράκου μαργαριτοειδοῦς, ἀντανακλῶσα ἐν χρώμασι καὶ σελαγισμοῖς τὸ φῶς, πάλλουσα δέ τας λεπτεπιλέπτους πτέρυγας δι' ἑλίκων ἅμα τῇ ἐλαχίστῃ κινήσει. Ἀφῆκε μόνον τὰ ἐνώτιά της — δύο μικροὺς εἰργασμένους ἀδάμαντας — νὰ ἐκπέμπωσιν ἀπὸ τῶν ροδίνων ὤτων ἀστραπὰς ταχείας, μὲ ὅλα τὰ χρώματα τῆς Ἴριδος. — Ἀλλὰ περισσότερον ὅλων τῶν κοσμημάτων ἀπέλαμψεν ὁ τράχηλος, στιλπνὸς καὶ γαλακτόχρους, καὶ μέρος τοῦ στήθους, ὅταν ἡ Βασιλικὴ ἀφῄρεσε τὸ περικόρμιον, κλειστὸν μέχρι τοῦ λαιμοῦ, καὶ ἐφάνη ὁ στηθόδεσμος, μέ τας κεντημένας ἄνωθεν ἄκρας τοῦ χιτῶνος. Εἶτα ἐξέβαλε μετὰ νωχελείας ἓν πρὸς ἓν ἅπαντα τὰ ἐνδύματα, καὶ πλησιάσασα τὴν κλίνην ἐκαθέσθη ἐπὶ τοῦ χείλους γυμνὴ μὲ μόνον τὸ ὑποκάμισον. Ἦτο ἐν τοιαύτῃ καταστάσει ὑπέρποτε ὡραία· λεπτοφυὴς καὶ εὐλύγιστος πρὸ πάντων δὲ λευκοτάτη, ἐπιδεικνύουσα ἐν τῇ βεβαιότητι τῆς μονώσεως κνήμας ἀγαλματώδεις καὶ ὠλένας ἀρχαίας θεοῦ, διεφαίνετο ὅλη ἐντὸς τοῦ πλατέος καὶ ἀνοικτοῦ ὑποκαμίσου, τοῦ ἐπτυχωμένου ἀτάκτως παρά το στῆθος, ὡς ἐκ τῆς συνθλίψεως τοῦ στηθοδέσμου, καὶ ἡμιγυμνοῦντος κάτι τί, μόλις ἐπιφαινόμενον ἐκ τῶν ἀδύτων τοῦ κόλπου, ὡς δύο σφαῖραι ἐπιπλέουσαι, ὡς σελῆναι ἀνατέλλουσαι. Ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ τῇ μυστηριώδει, ἐν τῇ σιγῇ τοῦ δωματίου, ὑπό το ἐρυθρὸν φῶς τοῦ λαμπτῆρος, οὗ τινος εἶχεν ἐλαττώσει τὴν ἔντασιν, ὑπισχνεῖτο ἡδονὴν οὐρανίαν, ἱκανὴ νὰ δωρήσῃ τὸν θάνατον ἢ την εὐδαιμονίαν, χωρὶς νά το γνωρίζῃ. Ἡ ἀγνότης τῶν σκέψεών της διέχεεν ἐπὶ τῆς μορφῆς της ἠρεμίαν τινὰ καὶ ἀπάθειαν· εἰς τὴν ἡλικίαν ἐκείνην, καθ' ἣν ἄλλη τις θὰ διεκαίετο ἴσως ὑπὸ πόθων ἡδυπαθῶν, καί θα ἔφρισσεν ἐξ ἡδονῆς εἰς τὴν ἐνσάρκωσιν τῶν ὀνείρων της, ἡ Βασιλικὴ ἠγνόει κυριολεκτικῶς ἑαυτήν. Ἀλλ' ἦτο ἓν φίλημα ὅλη, εἰς ἔρωτος στεναγμός, μία ἀκτὶς σελήνης, ἀδελφὴ ἐκείνης, ἥτις ὠλίσθαινε διὰ τῆς ρωγμῆς τοῦ παραθύρου.

Καὶ ἀπέναντι ὁ Λέων, ὑπό τα παραπετάσματα, τὰ ἔβλεπεν ὅλα.

Ἀπέβαλε μετ' ὀλίγον καί τον χιτῶνα ἡ παρθένος καὶ ἔμεινεν ὁλόγυμνος, μὲ μόνον κόσμημα τὸν ἀδαμάντινον ἐκεῖνον σταυρὸν τοῦ Λέοντος, κρεμάμενον διὰ λεπτοτάτης χρυσῆς ἁλύσεως ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στήθους. Φῶς, μαγεία. Ἀλλὰ ταχέως, ὡσεὶ αἰδουμένη ἑαυτήν, ἔλαβε τὸν νύκτιον χιτῶνα, καί, ὡς παραπέτασμα καταβιβαζόμενον ἐπὶ καλλιτεχνήματος, τὸν περιεβλήθη, ἀποκρύπτουσα ὁλονὲν τὰ λευκαυγῆ μέλη, ἅτινα ἐθάμβωσαν ἐπὶ στιγμὴν τὸν ἐνεδρεύοντα.

Δὲν ἐδυνήθη ἐπὶ πλέον νὰντίσχῃ, καὶ ἐξώρμησε τῆς κρύπτης του ὁ Λέων.

Κραυγὴ ἐξέφυγε τῶν χειλέων τῆς κόρης καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος, ὡς διηυθέτει τὸν χιτῶνα.

— Ὁ Λεωνάκης! εἶπεν ὁ νέος διὰ νά την ἐνθαρρύνῃ.

— Λέων! ἀνέκραξεν ἐκείνη διὰ φωνῆς πνιγομένης, καὶ μετ' ὀλίγον οἱ ἐρασταὶ εὑρίσκοντο εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων.

Ὁ Λέων δὲν ἔλεγεν ὑπερβολήν. Ἡ προαίσθησις, τὴν ὁποίαν ᾐσθάνετο τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ κόρη, δὲν τὴν ἀφῆκεν ἐπὶ πολὺ ἔρμαιον τοῦ τρόμου, ἀμέσως ὑποχωρήσαντος πρὸ τῆς χαρᾶς.

Ἐν τῷ μέσῳ φιλημάτων καὶ στεναγμῶν καὶ περιπτύξεων, ἐδόθησαν παραχρῆμα αἱ ἀναγκαῖαι ἐξηγήσεις καὶ πληροφορίαι.

— Ἀλλὰ διατί δὲν ἦλθες λοιπὸν τὸ πρωί; ἠρώτησεν ἡ Βασιλική, ἀποροῦσα διά την βραδύτητα.

— Ἠθέλησα νὰ σ' ἐκπλήξω· δὲν εἶνε ἆρά γε καλλίτερα ποῦ ἦλθα νὰ περάσωμε ἔτσι τὴν νύχτα; ἀπήντησεν ὁ Λέων κλείων διὰ φιλήματος τὰ ροδόχροα χείλη της.

Οὐδέποτε ἄλλοτε μέχρι τῆς ἑσπέρας ἐκείνης ἡ Βασιλικὴ εἶχεν αἰσθανθῆ τόσῳ παραφόρους περιπτύξεις, τόσῳ θερμὰ φιλήματα. Τὴν ἔφλεγεν ἡ πνοὴ τοῦ ἐραστοῦ της ἡ διάπυρος, καὶ ἡ ἀγκάλη του, ἡ ὡς ἡ κάμινος θερμή. Τόρα μόνον ἐνεθυμήθη ὅτι εἶνε γυμνή. Ἠθέλησε νὰ ποσπασθῇ τῶν βραχιόνων του, διά να ἐνδυθῇ ἴσως. Ἀλλ' ὁ Λέων τὴν ἐκράτησε προσπαθῶν νά την ἀπασχολήσῃ διὰ νέου θέματος ὁμιλίας.

Ἕπεται συνέχεια. Γρ. Δ. Ξενοπουλος

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρ. τελῶν]

Pièrre Zaccone: « Τὰ Ὑπερῷα τῶν Παρισίων », Δραχμὰς 4 (4,20)

Maximilien Perrin: « Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια », ἤτοι « Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης Δὲ-Μερβίλλ », (ὁλόκληρον τὸ ἔργον) Δραχ. 3,50 (3,70)

Ἰουλίου Βέρν: « Ἡ Πλωτὴ Πόλις » Δραχ. 1 (2,10)

Victor: *Hugo*: « Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων », μετάφρασις Ι. Καρασσούσα, (τόμοι 2), Δραχ. 4 (430)

Τυπογραφεῖον **Κορίννης**, *ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.*